

Bài Toán Của Số Phận

Contents

Bài Toán Của Số Phận	1
1. Chương 1: Cô Nhi Viện	1
2. Chương 2: Bạn Mới	5
3. Chương 3: Tan Tắc	8
4. Chương 4: Tự Lập	9
5. Chương 5: Trưởng Thành	14
6. Chương 6: Ngã Rẽ	15
7. Chương 7: Gặp Lại	17
8. Chương 8: Cuộc Sống Mới	20
9. Chương 9: Tình Yêu Đích Thực	23
10. Chương 10: Hạnh Phúc	36

Bài Toán Của Số Phận

Giới thiệu

Hai đứa trẻ chui ra khỏi mùng, vòng qua ngõ cửa sau là bắt gặp ngay một cây xoài rất chắc. Chúng t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bai-toan-cua-so-phan>

1. Chương 1: Cô Nhi Viện

Trại trẻ mồ côi của má Vân nằm sâu hút dưới chân núi về phía mặt trời lặn, con đường dẫn đến đây không khác gì một chặng đường phiêu lưu mạo hiểm. Chạy dọc hai bên đường mòn là những rừng bạch đàn nối tiếp nhau, thấp thoáng mới có vài ba căn nhà đơn sơ đến tội nghiệp. Các tán lá xòe ra tạo thành một mái vòm xanh biếc khiến cho ánh mặt trời luôn vất vả len từng tia nắng qua tầng lá để đáp xuống mặt đường gồ ghề đầy đá sỏi phía dưới. Nhưng cũng chính chiếc vòm ấy làm cho buổi tối ở đây đến nhanh hơn. Mới khoảng hơn sáu giờ là trời đã tối đen như mực, con đường mòn vốn đã ít người qua lại càng trở nên vắng

lặng. Xa xa nổi lên vài ngọn đèn từ những căn nhà nhỏ, nhìn tổng thể như một bức tranh về đêm được điểm tô thêm bởi vài chú đom đóm. Những ai từng đi đến đây sẽ có cảm giác như được chui vào một đường hầm mát lạnh, cứ đi hết, cuối đường sẽ gặp một khuôn viên rộng lớn, bao quanh là hàng rào tuy đã cũ nhưng được điểm xuyến cẩn thận bởi dàn ti- gôn rực rỡ. Trại trẻ này được xây dựng cách đây cũng khá lâu, mái ngói đã chuyển hẳn sang màu rêu, kiểu nhà cũng khá cổ kính với một gian nhà chính rộng ngay thẳng lối đi vào, hai bên là hai gian nhà phụ cũng đã được trùng tu nhiều lần. Chính nơi đây đã nuôi dạy không biết bao nhiêu đứa trẻ bị bỏ rơi. Mặc dù chứa đựng rất nhiều câu chuyện buồn của những số phận bất hạnh nhưng trại trẻ luôn đầy ắp những tiếng cười, những tiếng bi bô tập nói, những kỷ niệm khó quên và nhất là tình yêu thương vô bờ bến má Vân dành cho lũ trẻ.

Nhiều lớp trẻ đã lớn, đã tìm đến chân trời mới của riêng mình, có người đi luôn, có người lâu thật lâu mới trở lại, họ không muốn về lại đây phải chăng vì không muốn ôm ấp mãi một tuổi thơ bất hạnh trong lòng. Thế nên qua bao thời gian cũng chỉ còn má Vân và lũ trẻ. Quân và Vy là hai đứa lớn tuổi nhất. Quân được má Vân nhặt về trước Vy 3 năm, nên xem ra anh hơn Vy 3 tuổi. Hai đứa tuy mới mười mấy tuổi đầu nhưng rất ra dáng người lớn, hằng ngày phụ má làm công việc nhà và chăm sóc các em nhỏ. Trong lòng lũ trẻ, Quân và Vy trở thành những anh chị lớn, sẵn sàng chở che cho chúng trong bất cứ hoàn cảnh nào. Nhờ thế, cuộc sống trong cô nhi viện cũng trở nên dễ dàng hơn. Hầu như buổi chiều nào chấp chững bước qua ranh giới thời gian cũng bắt đầu như thế này...

- Nhóc Kun, đứng lại mau, tắm chưa xong mà chạy đi đâu thế.- Tiếng Vy gọi lớn.

- Anh Quân đi nhặt củi kia, em chạy theo anh Quân.

Thoát khỏi thau nước lạnh ngắt, thằng nhóc cứ “như nhộng” chạy theo bóng Quân phía trước, chẳng mấy chốc đã đuổi kịp. Quân công bằng nhóc lên vai, hai anh em coi bộ nói chuyện gì vui lắm, cười khanh khách, làm Vy bất lực nhìn theo chỉ biết lắc đầu. Đây là những hình ảnh vô cùng quen thuộc nơi đây, tiếng kêu réo, tiếng la ó và cả tiếng cười cứ thế đan xen vào nhau tạo nên một sức hút khó tả giữa Vy, Quân và lũ trẻ.

Đặc biệt cô bé Bông rất lạ. Cô bé được má Vân nhặt được bên vệ đường khi má ra thị xã mua một số đồ dùng cần thiết trong nhà. Bông được đặt trong cái thùng giấy rách tả tơi, ướt mềm, quần quanh người chỉ có một chiếc khăn mỏng, cô bé khóc đến tím người, toàn thân run rẩy vì lạnh. Trên đường về thấy cô bé vẫn nằm đấy, đôi môi há to nhưng đã không còn phát ra thành tiếng. Má Vân gạt nước mắt, bế cô bé về trại trẻ. Được quần chăn bông ấm áp, nhưng cô bé vẫn không ngừng nín khóc, má Vân dứt sữa cũng không tài nào uống được. Thấy má Vân đã quá mệt mỏi, Quân chạy lại bế bé Bông lên vỗ nhẹ vào lưng, anh thì thầm điều gì đó vào lỗ tai bé xiu, cô bé khóc nhỏ lại rồi nín bật. Mắt cô bé mở ra to tròn, nhìn Quân chăm chăm, má Vân nhìn Quân lộ rõ vẻ ngạc nhiên: “cái thằng này vậy mà hay”. Mới đó mà bé Bông đã được bảy tuổi rồi, nhanh thật.

Cuộc sống cứ trôi qua nhẹ nhàng như thế. Sáng sáng, má Vân dạy lũ trẻ học chữ, rồi múa hát, làm thơ. Quân, Vy và bé Bông đi học ngoài trường huyện, thường đến trưa mới về đến nhà. Năm nay bé Bông lên lớp hai, Vy lớp năm, còn anh Quân lớp tám. Ngôi trường đào tạo từ lớp một đến lớp mười hai, nên ba anh em ngày nào cũng cùng đi về, ríu rít như bầy chim non. Không những thế, Quân luôn là vệ sĩ anh hùng nhất của hai cô nhóc. Có một lần nghe tiếng thút thút của bé Bông từ đằng xa vọng lại, thì ra mấy cậu bạn lớp năm đang vây lại đe dọa cô bé:

- Ê, mày thích méc hả mày.

- Tụi tao không có đụng gì đến mày ghen.

- Khóc khóc khóc...mai lột da như con cóc.

Bé Bông đứng giữa vòng vây, chỉ biết nhắm chặt mắt mà khóc. Quân quát lớn, lần đầu tiên Vy nhìn thấy bộ dạng mất bình tĩnh của anh: “ Thả con bé ra...mau”

Tên đại ca của nhóm xắn tay áo, hùng hổ bước lại phía Quân:

- Mày là ai mà lên tiếng ở đây.

- Tôi là anh nó, sao lại bắt nạt đứa bé như thế.

- Nó méc thầy hiệu trưởng tụi tao trốn học, mới nhỏ xíu mà đã nhiều chuyện như vậy là không được, tụi tao đang dạy dỗ nó thôi.

- Mấy người lớn mà tính xỏ với một con bé lớp hai không thấy nhục à.

- Á à, vậy thì tụi tao sẽ bắt mày đền tội cho nó.

Tên đại ca bước lại, Quân dang tay đẩy Vy và bé Bông về phía sau, một mình anh lao tới “xáp lá cà” với những tên kia. Bên đó có ba tên, đứa nào cũng to như bò mộng, sau một lúc Quân đã nằm bẹp dưới đất, một tên đè lên người bẻ tay anh ra phía sau, những tên còn lại như hổ say mồi, đứa đấm đứa đá cho đến khi tiếng thầy quản sinh vang lên đằng sau chúng mới buông ra, cầm đầu bỏ chạy. Thì ra là bé Bông sợ quá chạy vào trường gọi thầy ra, còn Vy ở lại theo dõi phòng trường hợp ba tên kia lòi Quân đi chỗ khác, nên mới kịp giải thoát Quân khỏi vòng vây. Sau khi cảm ơn và chào thầy ra về, Quân thoa những chỗ bầm tím trên gương mặt, quay qua bé Bông:

- Em kể đầu đuôi anh nghe coi.

- Mấy tên đó bằng tuổi anh Quân, ở lại lớp mấy năm nay rồi, nhờ gia đình có tiền giúp đỡ trường lúc sửa sang nên thầy hiệu trưởng mới vì thế mà cho học tiếp, nếu không đã bị đuổi khỏi trường rồi. Bọn chúng cạy thế nên suốt ngày trốn học, bắt nạt em nhỏ với mấy bác lao công.

- Thật không coi ai ra gì mà – Vy lên tiếng, tay đấm mạnh vào không trung – Vậy sao tụi nó lại đánh em.

- Hôm bữa giữa giờ em đi xin phần viết, tình cờ thấy mấy anh đó đang leo qua tường, em chạy vào báo thầy hiệu trưởng. Thế là thầy với thầy quản sinh bọc ra đằng ngoài bắt quả tang tại trận, lúc đó có em ở đó nữa.

- Mấy tên này đuổi học luôn cho rồi.

- Sáng nay em thấy thầy hiệu trưởng gọi cha mẹ mấy anh đó lên, rồi phê bình gay gắt lắm. Chắc vì vậy mà chặn đường đánh em.

- Em rất mừng cảm đó bé Bông- Quân an ủi – Từ giờ tan học thì ngồi yên trong lớp đợi anh với chị Vy qua nghe chưa?

- Dạ.

Đó là câu chuyện cách đây khoảng một tuần rồi, nhờ Vy thường xuyên xoa vết bầm nên trông Quân cũng khá hơn rất nhiều. Mỗi lần thoa thuốc cho Quân là mỗi lần bé Bông khóc hết nước mắt, cái con bé này từ nhỏ đến giờ, hề Quân bị làm sao là y như rằng chính nó bị mất đi một khúc ruột. Chính vì thế đợi bé Bông đi ngủ rồi Vy mới rón rén làm y tá bất đắc dĩ.

Thầy hiệu trưởng đã hoàn lại toàn bộ số tiền hỗ trợ, và chính thức đuổi học ba em học sinh đó vì đạo đức quá kém. Quân, Vy và bé Bông khi biết tin cùng thở phào nhẹ nhõm.

Buổi tối, khi những ngôi nhà xa xa thấp lên ngọn đèn dầu, nhìn trong bóng tối y như những chú đom đóm đang chăm chỉ kiếm ăn, đây cũng là lúc khoảng sân rộng phía trước phát huy tầm quan trọng của mình. Tối nào cũng vậy, Quân hoặc Vy bày các trò chơi học được trên trường cho lũ trẻ con. Tiếng cười hòa lẫn vào màn đêm nghe như tiếng dế kêu rúc rích.

Khi lũ trẻ đã lên giường là khoảng thời gian Vy rảnh rỗi nhất, cô lấy bài ra ôn lại, chỗ nào khó cô mang qua hỏi Quân cũng đang cặm cụi đọc bài mới, hoặc không thì cô thêu thùa đan lát phụ má Vân, cô khéo tay lại còn sáng tạo nên những bức thêu của cô rất dễ bán. Quân thì lại khác, anh chỉ ngồi nhìn những đường kim mũi chỉ của Vy cứ đều đều lên xuống, Vy cũng chỉ anh vài lần nhưng anh không tài nào kiểm soát cây kim theo suy nghĩ của mình được. Sau mỗi lần như thế, người anh đầy những thương tích, có khi còn chảy máu ở đầu ngón tay trông thật tội nghiệp.

Nhưng ngược lại, tiếng sáo của Quân rất hay. Trong màn đêm tĩnh mịch, tiếng sáo nghe như những bản tình ca của núi rừng, nhưng lại cũng thật buồn. Những lúc ấy thường Vy sẽ khóc, cô nhớ nhà...mặc dù cô chẳng biết cha mẹ cô là ai, nhà cô ở đâu, cô cứ tưởng tượng về một nơi nào đó xa lắm, hay Vy khóc vì chẳng hiểu sao họ lại bỏ rơi cô. Chỉ biết rằng Quân đã phải chờ rất lâu Vy mới chịu ngủ thiếp đi trên vai Quân, bắt nạt anh lần nào cũng phải bế cô vào tận giường.

Quân dịu dàng là thế, dường như anh chưa bao giờ nổi nóng với bất kỳ ai, luôn lễ phép kính trên nhường dưới. Sự cực khổ hiện tại hay nỗi buồn bị bỏ rơi của quá khứ chưa bao giờ làm anh mất niềm tin vào cuộc sống. Vy cũng thế, cô luôn nhìn về ngày mai để mơ ước để cố gắng. Chính hai đứa trẻ đã đem lại sự lạc quan yêu đời cho cả trại trẻ mồ côi vốn chứa đựng rất nhiều câu chuyện buồn này.

Một buổi tối giữa tháng mười, bầu trời rất đẹp, ánh trăng sáng được bao quanh bởi vòng tròn rõ nét, nhìn như một chiếc vương miện phát sáng đặt trên đầu nàng công chúa nào đó. Vy khẽ gọi:

- Anh Quân, đi ngắm trăng không?

- Được.

Hai đứa trẻ chui ra khỏi phòng, vòng qua ngõ cửa sau là bắt gặp ngay một cây xoài rất chắc. Chúng trèo lên đến chạc ba, nhảy qua nóc nhà. Nơi đây được gọi là căn cứ bí mật chỉ có Quân và Vy biết, ngồi ở đây có thể nhìn thấy toàn cảnh ngọn đồi phía sau ẩn hiện dưới ánh trăng, rất lung linh mà cũng rất huyền ảo.

- Sau này em ước mơ gì, Vy?

- Em ước có một gia đình hạnh phúc, nơi đó có cha, có mẹ, có một người anh trai như anh Quân nữa.

- Ở đây em có má Vân, có anh trai là anh đây, chỉ thiếu mỗi cha thôi.

- Cũng đúng ha, ở đây em không có cha nhưng bù lại có rất nhiều em trai, em gái.

- Ủ. Vậy sau này lớn lên em thích làm gì?

- Em thích làm y tá...để băng bó cho anh Quân những lúc anh bị thương nè.

- Y tá là phải cứu chữa ọi người chứ

- Hi hi, em sẽ băng bó cho anh trước để thử nghiệm mà.

- Vậy anh không dám đâu, thấy em cầm cây kim tiêm anh sẽ chạy thật nhanh. Ha ha.

- Em nhất định sẽ bắt anh lại...Còn anh Quân thích làm gì?

- Tạm thời anh cũng chưa biết, anh muốn làm cái gì đó có ích cho xã hội. Điều anh suy nghĩ là khi mình lớn lên rồi, không ở đây nữa, thì trại trẻ này sẽ như thế nào đây.

Không khí trở nên yên lặng, mặc cho ánh trăng cứ rớt xuống đầy mái tóc, đầy vai áo. Điều Quân suy nghĩ quả thực Vy cũng chưa từng nghĩ tới. Vì họ mới mười mấy tuổi, sẽ lâu lắm mới đến lúc phải rời bỏ nơi đây để đến một vùng đất mới theo tiếng gọi của ước mơ.

Đó là những đêm trăng sáng, còn những hôm nào mưa gió, bãi sân trước nước ngập đến mắt cá, phong tỏa toàn bộ chỗ chơi đùa của chúng, hôm ấy lũ nhóc quây quần nghe má kể chuyện, từ chuyện cổ tích đến chuyện cuộc sống hằng ngày.

- Sao má không đi lên thành phố giống mấy má kia, má ở đây không buồn sao? – Vy hỏi.

- Má đã từng đến thành phố rồi, cuộc sống ở đấy không thích hợp với má. Má thích ở đây với các con, thấy các con lớn lên chăm ngoan từng ngày là má vui nhất.

- Thế gia đình má cũng đồng ý á ở đây suốt đời sao?

- Gia đình má ở đây mà, cũng giống các con, má là trẻ mồ côi - Sau một hồi im

lặng, má nói tiếp – Mỗi đứa có một ước mơ của riêng mình, má chỉ mong các con thành tài, bảo ban lẫn nhau, không nhất thiết phải ở lại trong trại trẻ này như má đâu, má tin sẽ có những gia đình hảo tâm đón nhận các con.

Má đã đọc được trần trở của Quân, má sợ tình cảm với trại trẻ này sẽ vùi lấp đi tương lai của mỗi người. Cuộc sống luôn luôn thay đổi, chỉ cần chúng thành công và nhớ về ngôi nhà ấm áp này đừng lúc nào quên đã là hạnh phúc lắm rồi.

Ánh mắt nhân từ của má nhìn kỹ khuôn mặt của từng đứa trẻ, dường như má đang nhìn về một tương lai xa xôi lắm, khi những ước mơ mang lũ trẻ đi xa khỏi vòng tay má đến những phương trời xa lạ.

- Thôi các con đi ngủ sớm – Má phá tan bầu không khí sắp sửa được nhuộm bằng nước mắt – ngày mai chúng ta sẽ có khách đấy, các con phải ngoan nghe chưa?

Khách- Má nói khách là thế, chứ ai cũng biết họ là những nhà từ thiện đến giúp đỡ trại trẻ của chúng tôi. Có khách nghĩa là sắp có quần áo mới, các bữa ăn sẽ lại có thịt cá, và còn có thể sơn sửa lại những gian nhà đã quá cũ nữa. Tất cả niềm vui của lũ trẻ hòa tan vào giấc mơ trong lành của màn đêm.

2. Chương 2: Bạn Mới

Ánh nắng chưa kịp len lõi qua ngọn cây, cả trại trẻ đã trở nên tấp nập hơn bao giờ hết. Má quét dọn nhà khách, Quân đi tìm nấm mèo và củi, Vy chạy ra đường lớn mua thêm trà về mời khách.

Từ trại trẻ ra đến đường lớn phải băng qua con đường mòn đầy đá sỏi, nếu không cẩn thận có thể vấp ngã bất cứ lúc nào, nên lúc Vy mua được trà về đến nơi thì mặt trời cũng đã lên cao. Trước sân là một chiếc xe hơi đời mới, tuy đã bị bùn đất làm vấy bẩn nhưng vẫn còn nguyên nét sang trọng quý phái. Thật là đẹp! Lần đầu tiên Vy nhìn thấy chiếc xe đẹp như thế. Chiếc cửa kính có kèm che màu xanh ngọc, bên trong ghế nệm trông thật êm ái.

- Vị khách này thật sang trọng, hy vọng sẽ đồng ý giúp trại trẻ lâu dài, vậy thì má sẽ đỡ phải lo lắng rồi – Vy nhủ thầm.

Vòng ra phía sau nhà, lũ trẻ đang đứng quanh gốc cây ổi. Thấy Vy, đứa nào đứa nấy im phăng phắc. Lúc này Vy mới để ý thấy trên cây đang vọng xuống những tiếng nắc khe khẽ. Ngước mắt lên trên. Trời ơi, cậu bé nhác bằng tuổi Vy mặc bộ đồ trông rất sang trọng đang ôm chặt lấy cành cây, sắc mặt xanh ngắt, nước mắt dàn dụa trên khuôn mặt nhưng không sao phát ra thành tiếng.

- Nhóc Kun nghịch ngợm, dụ anh Thiên trèo lên cây rồi dẫu mất thang đó chị Vy – Bé Bông run run thuật lại.

Sau khi nắm rõ sự tình, Vy vội vàng đặt gói trà xuống, trèo lên cây để cứu cậu bé. Trèo cây với Vy là điều dễ dàng, nhưng nhánh cây hôm đó quá yếu để chịu nổi sức nặng của hai người, thế là theo phản xạ tự nhiên, Vy nắm chặt tay cậu bé, cả hai cùng rơi xuống đất. Tuy đau là thế, nhưng cậu bé cố vẻ dạn dĩ hơn, mặt hằn vế lo sợ lúc này:

- Vy có sao không?

- Sao cậu biết tên mình?

- Thì các bé gọi thế, nên mình gọi theo- Vẻ mặt Thiên lộ rõ nét lúng túng.

- Mình không sao, cậu là con của vị khách kia hả?

- Ủ - Thiên gật đầu vui vẻ nhưng lại làm Vy thật sự lo lắng.

- Tiều rồi, mẹ cậu mà biết chuyện gì xảy ra này giờ chắc sẽ hủy ý định tài trợ cho cô nhi viện luôn. Thật tội nghiệp má Vân quá.

- Tổ không để mẹ biết là được chứ gì. Cậu nhìn xem – Thiên kéo chiếc áo khoác che kín vết thương nơi cổ tay – bây giờ thì không còn thấy gì nữa nhé. Mà cổ cậu chảy máu kìa.

Lúc này Vy mới cảm thấy đau, có gì đó ướt ướt đang chảy nơi cổ rồi xuống áo. Vy cầm vội miếng bông gòn bé Bông đưa cho, sát trùng vết thương thật kỹ rồi dán băng cá nhân lại. Máu cũng đã ngừng chảy, cả hai nhìn nhau cười thật tươi. Thiên còn không quên ghẹo cô:

- Nhìn Vy giống y tá quá, nhất định sau này phải thành y tá mới được.

- Tổ cũng thích lắm.

Buổi sáng hôm ấy trôi qua thật mau, làm quen với một người bạn mới thật là tốt. Vy bất giác cảm thấy vui trong lòng, hôm nay cô đã cứu được một người cơ đấy. Thiên và Quân bằng tuổi nhau, tức là hơn cô 3 tuổi. Mọi thứ diễn ra Quân đều đã nhìn thấy, nhưng khác với cô, anh không hề cảm thấy vui vì có thêm người bạn mới. Từ lâu anh đã quen với cuộc sống chỉ có má Vân, anh, Vy và lũ trẻ. Tất cả mọi việc diễn ra với Vy, Quân đều được tham gia, nhưng lần này anh có cảm giác mình phải đứng ngoài câu chuyện của Vy, anh thấy buồn và cô đơn quá.

Cả ngày hôm đó thấy anh không vui, Vy thắc mắc:

- Anh Quân bữa nay sao thế, người ta đồng ý tài trợ dài hạn cho cô nhi viện mình mà anh không vui sao?
- Ủ anh có vui chứ - Quân miễn cưỡng nở một nụ cười gượng gạo với Vy.
- Vui gì mà kỳ vậy, anh trước giờ không dấu diếm em điều gì mà.
- Thật ra cái tên Thiên đó có phải người tốt không vậy. Anh ghét mấy tên nhà giàu. Trong các câu chuyện má kể không phải những nhân vật giàu có đều là người xấu đấy sao.
- Đó là chuyện cổ tích mà anh, đời thực thì cũng có người này người kia chứ. Người ta giàu mà còn nghĩ đến những đứa trẻ mồ côi chúng mình đấy thôi.

Nét mặt Quân giãn ra. Ủ Vy nói đúng, người ta tốt thế kia mà. Lúc anh nhặt củi về còn thấy vị khách đưa á Vân rất nhiều quà và tiền nữa. Nhưng rõ ràng là anh cảm thấy không vui mà. Tại sao thế nhỉ?

Vị khách sang trọng còn ghé lại cô nhi viện vài lần nữa. Mỗi lần như thế là cả nơi đây vui như hội. Nhất là Vy, bởi cô được gặp lại cậu bạn duy nhất ngoài cô nhi viện này, ở trường cũng như ở nhà, hầu như cô chỉ có mình Quân làm bạn. Dần dần, lũ trẻ cũng cảm thấy rất yêu mến Thiên, thậm chí chúng còn háo hức chờ ngày Thiên trở lại, vì khi anh tới anh mang theo những câu chuyện của phố thị tấp nập, mang theo những món quà mà lũ trẻ chưa bao giờ nhìn thấy. Nhìn lũ trẻ vây quanh Thiên và Vy, Quân không khỏi chạnh lòng. Anh chưa bao giờ nghĩ sẽ có người thay thế anh để cùng Vy chơi với lũ trẻ, nói đúng ra là tự anh cô lập anh với mọi người. Chưa khi nào Quân cảm thấy đầu óc trống rỗng như khi Thiên xuất hiện, anh bỗng cảm thấy như mình lẻ loi cô độc hơn lúc nào hết, đã vài lần Thiên cố làm bạn với anh nhưng kết quả nhận được thì...

- Quân à, ra đây chơi với bọn tớ đi.
- Tao không chơi với mày, mày đừng có đến đây nữa.
- Anh Quân – Vy lên tiếng- anh thật là kỳ cục, người ta có lòng mời anh cùng chơi mà anh còn la mắng người ta. Hôm nay anh còn mày nữa chứ, em méc má Vân cho coi.
- Em lần nào cũng đứng về phía anh, thế mà hôm nay vì một người khác em đối lập với anh sao.
- Em chỉ nói sự thật. Anh Quân không thích anh Thiên ở chỗ nào nói thử em nghe xem.
- Em...em...
- Anh đứng lại đóooo

Quân quay mặt bỏ ra sau nhà, lũ trẻ ngơ ngác không hiểu chuyện gì cũng chạy theo Quân, Vy tính chạy theo hỏi cho ra ngọn ngành câu chuyện nhưng đã bị Thiên cản lại:

- Thôi Vy à, anh xin lỗi, vì anh mà hai anh em cãi nhau.
- Đó là lỗi của anh sao. Bình thường anh Quân là người anh tốt nhất, chẳng hiểu sao hôm nay lại như vậy nữa. Con người này thật khó hiểu.
- Chắc anh đã làm gì có lỗi với Quân rồi.
- Đến lũ trẻ còn thương anh như thế thì sao anh có lỗi với anh Quân chứ.

Có lẽ lý do Thiên cũng biết, Quân không thích anh xen vào cuộc sống của Quân, đặc biệt là Vy. Sau đó mẹ anh có ghé lại cô nhi viện vài lần, nhưng cũng chỉ đi một mình, Vy có hỏi thăm về Thiên nhưng bác đều nói Thiên bận học không đến được. Vy biết Thiên muốn tránh mặt Quân, nhưng anh có thể đến chơi với Vy và

lũ trẻ cơ mà, bất giác Vy cảm thấy rất buồn. Có lẽ suốt cuộc đời cô cũng không thể gặp lại Thiên được nữa – người bạn mới của cô.

Những lần vị khách đi và về một mình là mỗi lần Quân cảm nhận rõ niềm hy vọng rồi thất vọng hiện trên gương mặt Vy. Vy buồn anh còn buồn gấp đôi, cô bé hay cười bên anh nay lại trầm tư như thế. Buổi tối hôm đó, Quân kéo Vy lên mái nhà, ánh trăng không sáng như ngày rằm nhưng cũng đủ thấy đôi mắt Vy nhìn xa xa về hướng đường mòn.

- Vy à, anh xin lỗi. Em cứ trách anh đi.

- Vì chuyện gì ạ?

- Về Thiên đó, anh biết em buồn lắm.

- Anh Thiên là con nhà giàu nhưng lại rất hòa đồng - Ánh mắt Vy như nhìn lại quá khứ - Khác hẳn với những đứa bạn ở trường em, nhà cũng khá giả thôi nhưng luôn tỏ ra mình giàu có, anh Thiên phụ em nấu nước pha trà, phụ em chuẩn bị cơm trưa, phụ em chơi với lũ trẻ. Anh Thiên cũng thoải mái như anh vậy đấy, giọng kể chuyện nghe rất lôi cuốn. Nhưng anh biết tại sao em lại rất quý anh ấy không?

- ...

- Vì anh ấy hầu như không có bạn- Vy quay sang Quân- chẳng phải rất giống chúng ta sao. Mình còn có lũ trẻ cùng chơi đùa, còn anh Thiên thì chỉ có một người chị gái, cuộc sống của anh ấy rất buồn tẻ, cho đến khi anh ấy đến đây mới có cơ hội để tìm lại con người thật của mình, anh ấy nói với em như thế đấy.

- Anh xin lỗi, anh cũng không biết tại sao anh lại hành động như vậy nữa.

- Thôi anh à, dù sao đối với Thiên thì mình cũng ở thế giới khác. Anh ấy nghĩ về nơi này và cảm thấy vui vẻ là được rồi.

Màn đêm tĩnh lặng hơn bao giờ hết, Quân hoàn toàn bị nhấn chìm trong sự hối hận, anh hối hận vì đã làm cho Vy buồn – người con gái mà anh luôn tự hứa sẽ không bao giờ làm cô tổn thương.

.....oOo.....

Chiếc xe sang trọng đậu gọn một góc sân, trên xe bước xuống là người phụ nữ có gương mặt phúc hậu. Thấy lũ trẻ đang ngoan ngoãn khoanh tay chào, bà mỉm cười bước đến cho kẹo từng đứa. Khác với những lần trước, hôm nay đứng bên cạnh bà là Thiên, lũ trẻ mừng rỡ lao tới ôm chầm lấy:

- Anh Thiennnnnn! sao lâu rồi anh mới tới chơi.

- Xin lỗi anh bạn. Mấy đứa lớn hơn một chút rồi đấy.

Nghe lũ trẻ gọi tên Thiên ngoài sân, Vy đang nấu trà sau bếp cũng vội vàng chạy ra. Đúng là Thiên rồi, thì ra anh vẫn còn muốn trở lại nơi này. Bữa nay nhất định cô sẽ dẫn Thiên ra ngọn đồi phía sau tìm Cỏ gà, sẽ kể lại cho anh cuộc nói chuyện giữa cô và Quân, sẽ nói cho anh biết lũ trẻ nhớ những câu chuyện phổ thị đến cỡ nào...

Nhưng ra đến nơi, Thiên ngồi phịch xuống đất, ánh mắt mơ hồ xa xăm...

- Anh sao thế, Thiên?

- Ngày mai anh qua Canada, chẳng biết khi nào mới được gặp lại em nữa.

Ánh mắt Vy cũng bất chợt nhòe nhoẹt nước mắt. Hóa ra anh quay lại đây để mang đến cho cô một cuộc chia ly khác. Cuộc sống cô nhi viện tưởng chừng làm cô mạnh mẽ biết bao, nhưng thật không ngờ đối diện với cuộc chia tay này, cô lại khóc.

- Thế à, chúc mừng anh nhé. Bên đó chắc là đẹp lắm. Anh đừng buồn, qua đó nhất định anh sẽ có rất nhiều bạn, nhìn họ chắc là khác chúng ta lắm nhỉ, xinh lắm nhỉ.

- Anh không thích qua đó, anh thích ở đây chơi với em.

Hai đứa trẻ cầm tay nhau khóc ướt đầm buổi chiều tà. Thế giới của Thiên và Vy đúng là quá khác nhau. Một bên là tương lai rộng mở, cả thế giới đang vây chào. Một bên là cuộc sống không biết trước ngày mai,

Vy chưa từng giám mơ ước gì cao xa, cô chỉ mong mình được đi học để sau này có thể giúp đỡ má Vân và cô nhi viện.

Bất giác Thiên rút ra một sợi dây chuyền thật đẹp, cậu bên lên đưa cho Vy:

- Vết thương bữa trước vì cứu anh mà để lại sẹo trên cổ em rồi này, anh tặng em món quà này để cảm ơn và làm kỷ niệm nhé. Em là người bạn anh mến nhất. Nhất định anh sẽ về tìm em.

Buổi chiều hôm đó trôi qua lặng lẽ, nước mắt hòa lẫn với ánh hoàng hôn đang rớt xuống sau chân đồi. Ngày mai mọi thứ lại trở về bình thường như vốn dĩ nó vẫn cứ bình thường như thế.

Vy không hề biết Quân đi tìm cô suốt buổi chiều. Tại sao khi có Thiên thì Vy không cần anh nữa, không chơi với anh nữa, phải chăng Vy không thích chơi với anh nữa. Cô đã đồng ý tha lỗi cho anh rồi kia mà. Vy ới!

3. Chương 3: Tan Tác

Chia tay Thiên lần này với Vy là một nỗi buồn quá lớn. Có khi nào ngày xưa lúc bỏ cô lại cha mẹ cô cũng hứa hẹn sẽ quay lại đón cô, rồi kết quả như thế này đây, đã mười năm qua rồi cô không hề nghe được tin tức gì của họ, má Vân cũng đã tránh nhắc đến chuyện ấy vì sợ cô đau lòng. Còn lần này, Thiên cũng bỏ cô lại, cũng hứa hẹn, liệu mười năm nữa anh có quay lại thực hiện lời hứa của mình không, hay lại tạo thêm trong tim cô một khoảng nhớ nhung không ai có thể lấp đầy. Phương trời kia với Thiên là sự trải nghiệm vô cùng mới mẻ, ở đó anh sẽ xây dựng tương lai hoài bão của mình, vậy lúc đó cô sẽ là một cô lọ lem xấu xí sao có đủ tư cách mà chờ đợi hoàng tử đi tìm mình chứ. Mình có ngốc nghếch quá không? Nhưng cô bé mười tuổi đâu đã đủ chứng chạc để dùng từ “ngốc nghếch”. Điều Vy nghĩ đến lúc này chính là niềm vui trong những ngày Thiên đến làm mới cuộc sống của cô, đó là những khoảnh khắc không bao giờ cô quên được.

Thiên đi được khoảng một tháng thì trung thu đến. Giá mà anh ấy chưa đi thì chắc chắn trung thu này lũ trẻ sẽ có lồng đèn đủ màu sắc để chơi rồi, không chừng anh sẽ xin mẹ cho chơi trung thu ở đây cũng nên đấy chứ. Thiên và Vy ít ra còn có điểm chung, đó là họ có một bà mẹ thật nhân từ. Bất giác bàn tay cô chạm phải vật đang lấp lánh trên cổ, cô mỉm cười lần đầu tiên cô được tặng quà và thầm cầu chúc cho Thiên có một cuộc sống mới thật tốt. Nghĩ đến đây cô thấy lòng mình ấm lại, Thiên đã nói nhất định sẽ tìm cô, vậy thì cô sẽ chờ, đâu có đến bao lâu cũng sẽ chờ.

- Đi thôi, Vyyyyyyy

Tiếng gọi ngoài đầu ngõ làm Vy sực tỉnh. Bữa nay má Vân làm một buổi liên hoan nho nhỏ cho lũ trẻ, cô và Quân được phân công lên phố huyện mua nến ngũ sắc và giấy màu về để trang trí đêm hội trăng rằm, cũng là đi mua ít bánh kẹo về làm quà cho các em. Những giọt sương còn chưa tan bám vào người khiến Vy rung mình, cô ép sát vào người Quân để cảm nhận lấy hơi ấm, anh lúc nào cũng là một người anh trai ấm áp như thế. Hai đứa trẻ vừa đi vừa nói cười khúc khích, quên cả đoạn đường xa tít tắp phía trước.

- Đố em con gì đầu dê mình ốc?

- Đầu dê mình ốc à. Con dê ốc.

- Làm gì có con dê ốc chứ - Quân cốc đầu cô 1 cái thay cho điểm trừ.

- Vậy thì là con quái vật rồi. Hihi, làm sao mà có đầu này mình kia chứ, em chưa từng thấy bao giờ. Anh Quân đã thấy chưa?

- Tất nhiên là anh thấy rồi. Con đó kia kìa - Quân chỉ tay ra phía trước.

Rõ ràng phía trước vắng tanh, không hề có một bóng con thú nào, chỉ có một đoạn dốc cheo leo, phải qua hết con dốc đấy rồi băng qua con suối mới đến được đường cái dẫn đến phố huyện.

- Em chịu thua, em chỉ thấy con dốc đầy sỏi kia thôi.

- Đấy đấy, nó đấy. Đầu dê mình ốc chẳng phải là con dốc sao. Em thử đánh vần xem nào.

Vy ngó người. Anh Quân chơi ăn gian, dám đổ mọo cô. Con đường dài bỗng trở nên ngắn hơn, nắng đã dần chói chang hơn trên đầu, Quân bứt một chiếc lá khoai bên suối che đầu cho hai đứa. Nước suối trong vắt thấm vào đôi chân bỗng rất vì nắng nóng, phải khó khăn lắm họ mới đủ tinh thần để đi tiếp. Bỗng Vy nhận thấy Quân đang nhìn chằm chằm vào cổ mình, cô mỉm cười kể lại:

- Anh Thiên tặng cho em đây. Anh ấy bảo che vết sẹo này lại thì trông em sẽ đẹp hơn. Anh thấy đẹp không?
- Đẹp lắm, mà sao trung thu này cậu ấy không xuống đây chơi nhỉ.
- Ôi em quên chưa kể anh nghe, anh ấy qua Canada rồi, chẳng biết khi nào mới về nữa. Anh Quân có tin mai một lâu thiệt lâu rồi anh ấy còn nhớ mình không?
- Ờ...ờ...anh không biết nữa.
- Còn em thì em tin – Vy nhìn thẳng về phía trước, giọng nói chắc nịch – Anh ấy đã hứa sẽ quay lại tìm em, nên nhất định em sẽ chờ.

Quân cảm thấy như có gì đó đang bóp nghẹt trái tim anh, cậu bé mười ba tuổi không biết gọi tên cảm giác ấy là gì, anh chỉ biết đó là một sự hụt hẫng vô cùng, có cảm giác anh đang rơi thẳng xuống địa ngục vậy.

Cứ thế, câu chuyện này kéo theo câu chuyện kia, cả hai về đến nhà khi câu chuyện còn chưa chấm dứt, nhưng nụ cười vội tắt ngúm trên môi. Có ánh lửa rừng rực đang bập bùng trong bốn con mắt tròn xoe. Cả trại trẻ mồ côi đang bị nhấn chìm trong biển lửa, không thấy ai cả. Mọi người đầu cả rồi, cả hai vội vàng nhìn quanh, không có ai cả. Vy hét lớn:

- Má Vân....má ở đâu vậy. Kun ơi, Bông ơi...mấy đứa ở đâu, lên tiếng đi.

Không một tiếng trả lời, nước mắt bắt đầu tuôn rơi lã chã, bụi tro bay cả vào người, tèm lem. Quân ôm chặt lấy Vy, hai đứa nhóc mười tuổi đầu lại bị bỏ rơi một lần nữa. Cả hai cứ đứng chết lặng như thế sau bụi cây gần đó, gian nhà chính đã đổ sập xuống, lửa nhanh chóng lan ra khắp nơi, cây xoài để dẫn lên căn cứ bí mật cũng đã cháy đen chỉ còn trơ ra cái thân cây khô khốc. Những ngọn nến ngũ sắc, những kẹo bánh đã rớt xuống đất từ lúc nào, nát bét. Vy ngồi phịch xuống nhìn mọi thứ diễn ra trước mắt, thật quá kinh khủng. Ngọn lửa lại bùng lên, gian nhà phụ hai bên đã không còn dấu vết gì nữa.

Lúc xe cứu hỏa đến là khi cô nhi viên chỉ còn lại đám tro tàn. Một vài nhân viên đang kiểm kê lại mức độ hư hại cũng như tìm kiếm nạn nhân. Vy và Quân đứng lặng bên mé sườn đồi, đôi mắt không rời các chú nhân viên, hy vọng khi họ ra sẽ mang theo một ai đó, nhưng lần nào cũng là cái lắc đầu vô vọng. Bao nhiêu kỷ niệm, bao nhiêu con người sẽ mãi nằm lại nơi đây ư. Chỉ vài tiếng đồng hồ, ngọn lửa đã lấy đi của chúng tất cả, mái ấm gia đình với lũ em quây như quýt sứ nhưng lúc nào cũng đáng yêu, người má nhân từ mà thượng đế an ủi trao cho chúng, sao bây giờ người nữ lấy lại như thế. Hai đứa trẻ quay đầu bước đi trong vô vọng, chúng không còn đủ kiên nhẫn để chờ đợi một phép màu nữa, phải đi thôi. Chúng cứ đi, đi mãi, cho tới khi cả hai mệt rũ rồi mới ngã phịch xuống bên vệ đường, ngất đi giữa tiếng ồn ào người người xe xe. Thượng đế thật là thích thử thách con người mà.

4. Chương 4: Tự Lập

Cả hai tỉnh dậy lúc trời đã nhá nhem tối. Đường xá đông đúc tấp nập, ngược lên nhìn các tòa nhà chọc trời cũng đủ làm đôi mắt hoa lên. Mọi người ăn mặc thật đẹp, nhưng dường như ai cũng bận rộn với công việc của mình, chẳng ai buồn nói chuyện với ai cả. Vậy là đã tới thành phố rồi, họ không nghĩ mình có thể vượt chặng đường xa như thế. Chỉ nhớ cả hai cứ chạy về phía trước, những ký ức cứ đuổi theo phía sau, chúng lại chạy như sợ một sức mạnh vô hình nào đấy. Quân và Vy nhìn nhau, bất giác môi nở nụ cười. Vẫn may là còn hai đứa, từ nay phải nương tựa nhau mà sống thôi.

Cuộc sống tự lập với cô bé, cậu bé mới mười tuổi đầu khó khăn biết chừng nào. Cả ngày chúng chia nhau đi tìm việc làm, đứa thì bán vé số, đứa thì lượm ve chai, rồi bán báo, rồi đánh giày, tất cả mọi thứ không làm họ khuất phục. Những buổi tối may mắn được những người thương tình cho ngủ ở hiên nhà, không thì

phải nằm lằn lóc ở công viên, ở chân cầu. Số tiền kiếm được chỉ đủ hai đứa ăn uống tạm bợ qua ngày và trả tiền để vào phòng tắm công cộng. Lâu lắm cả hai mới dành dụm đủ mua một bộ quần áo mới.

- Anh Quân à, hay mai em đi bán sợi dây chuyền này nhé. Chắc cũng được khá tiền đấy anh.
- Anh đã nói bao nhiêu lần rồi. Đó là món quà em yêu quý nhất thì cứ giữ lấy, anh chắc rằng nếu bán nó đi rồi em sẽ chẳng thể sống vui vẻ được đâu.
- Nhưng mà...
- Thôi, ngủ đi em, lại đây anh đắp áo cho ấm nè.

Đây là lần thứ năm Vy đề nghị như thế, và cũng là lần thứ năm Quân từ chối. Quân nói đúng, cô mà bán sợi dây này đi chắc cô tiếc lắm. Với cô đó là khoảng thời gian đẹp nhất, có lẽ suốt đời cô cũng chẳng thể nào tìm lại được giây phút ấy. Cô nằm gọn trong vòng tay Quân, đôi tay còn nắm chặt sợi dây chuyền. Quân dựa vào mép tường ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Mới ba giờ sáng mà khu chợ đã tấp nập người, họ tranh thủ dọn hàng ra sớm để chờ những vị khách đầu tiên. Hai đứa trẻ đang ngủ rất ngon bỗng giật mình tỉnh giấc vì một chiếc chổi rẽ đập xuống người:

- Chúng mày có đi chỗ khác cho tao dọn hàng không?
- Này này – Vy lên tiếng- Cô gọi chúng con dậy là được rồi, tại sao lại đánh.
- A cái con này láo toét nhỉ, đã thế tao đánh ày chết.

Người đàn bà gương mặt khắc khổ đưa cây chổi lên cao, Quân nắm tay Vy ù té chạy, người đàn bà còn đuổi theo một đoạn rồi không thấy đâu nữa. Vậy là lại mất đi một chỗ ngủ.

Vy luôn là thế, cô không bao giờ chấp nhận những chuyện vô lý như vậy cả, nên Quân cũng không trách Vy, bởi anh chẳng còn lạ gì với tính cách đấy. Anh thì điềm tĩnh hơn, có lẽ do anh lớn hơn nên cũng hiểu đời hơn.

Ánh mặt trời đã len qua ngọn cây, một ngày mới bắt đầu. Khung cảnh tấp nập của phố thị thật đúng như trong câu truyện Thiên văn hay kể, cô cảm thấy thành phố có chút gì đó gần gũi hơn, cô hít thở một hơi thật sâu, vẫy tay tạm biệt Quân:

- Hôm nay em sẽ bán hết chỗ này – Vy cầm lên một xấp vé số - Hẹn gặp anh dưới chân cầu nhé.
- Có cần anh đi cùng không.
- Thôi, anh đi đánh giày đi, em thấy hướng kia hay có người tây lắm, anh qua đó chắc sẽ dễ hơn đó. Em đi nhé.

Cô bé nhảy chân sáo trên vỉa hè, miệng lầm bầm một bài hát nào đó. Cô sờ tay lên cổ: “Em đang ở thành phố rồi nè. Khi về anh Thiên nhớ tìm em nhé.”

.....oOo.....

Thời tiết ở thành phố thật là lạ quá, mới nắng đó mà đã mưa rồi. Hai anh em ngồi nép dưới một tòa nhà lớn, ngắm nhìn những vị khách đi ra đi vào. Họ như không nhìn thấy Quân và Vy, đẩy cửa bước vào. Một mùi hương dịu nhẹ thoang thoảng trong gió tạo một cảm giác dễ chịu, ánh đèn chiếu vào chiếc ví đính kim cương của vị khách tạo ra những tia lấp lánh trông như một viên ngọc khổng lồ. Cũng có những người phía xa xa đang bươn chải cuộc sống mưu sinh của mình, họ lấy tấm bạt to che dãy hàng hóa cần thận trong khi chính bản thân lại bị những hạt mưa quật vào người.

Mưa vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại, cái đói và cơn buồn ngủ kéo đến cùng lúc khiến Quân và Vy cảm thấy kiệt sức. Nhưng cả buổi không làm được việc gì đồng nghĩa với cả hai sẽ phải nhịn đói. Ánh mắt Vy trĩu nặng, toàn thân cô mệt mỏi dựa hẳn vào người Quân. Anh có thể cảm nhận được cái nóng hâm hấp đang tỏa ra từ cơ thể cô, đôi môi tái nhợt, hai bàn chân lạnh ngắt. Quân lay mạnh:

- Vy ơi em sao thế, để anh đưa em vô bệnh viện.
- Chắc em bị cảm thường thôi, anh đừng đưa em vô bệnh viện, không có tiền trả cho người ta đâu.

- Nhưng em sốt cao lắm, không được đâu.

Nói rồi Quân cởi áo trùm lên đầu cô, công cô trên vai chạy băng qua làn mưa. Thân hình gầy gò của Quân thỉnh thoảng run lên dưới cái lạnh cắt da cắt thịt, nhưng anh biết anh không thể bỏ cuộc vào lúc này. Đến được bệnh viện cũng là lúc toàn thân anh ướt đầm cả mưa, cả mồ hôi và cả nước mắt. Vỵ nằm trên giường với bộ đồ bệnh viện rộng quá khổ, y tá đang truyền nước biển cho cô bé.

Bước ra khỏi phòng đăng ký, gương mặt Quân thiếu não vô cùng. Biết tìm đâu ra số tiền này đây, viện phí không cao lắm nhưng cũng là một vấn đề nan giải lúc này.

Vỵ tỉnh dậy, cô hoảng hốt khi nhìn thấy mình đang nằm trong bệnh viện. Không được rồi, mình ở đây cũng gần một tuần, biết kiếm đâu ra tiền trả cho người ta. Cô toan bước xuống giường đã bị Quân cản lại:

- Em còn mệt cứ nằm yên đó, để anh lấy cháo cho em ăn, mấy bữa nay em không ăn uống gì chỉ vào nước biển thôi đấy.

- Anh Quân!- Cô thì thầm vào tai anh như sợ người khác nghe thấy – Còn viện phí thì anh tính sao

- Em yên tâm- Quân vỗ mạnh vào ngực mình- Anh đã trả hết tiền viện, cả tiền thuốc của em nữa. Thậm chí từ nay anh em ta có chỗ để ở rồi.

- Sao lại thế? Anh Quân kể em nghe đi.

Đôi mắt Quân lim dim, mở lại trang ký ức cách đây vài ngày....

- Biết tìm đâu ra số tiền này đây – Quân cầm giấy nhập viện toan trực trào nước mắt.

- Nay cậu bé, đang kẹt tiền hả?

Đó là một người phụ nữ tầm ngoài bốn mươi tuổi, nước da ngăm đen, khuôn mặt được trang điểm đậm với hàng lông mày rất sắc. Trang sức mang trên người bà ấy cũng đủ nói lên sự khá giả, sung túc. Quân ngạc nhiên nhìn bà ấy hồi lâu, bất giác nụ cười đang nở trên môi anh mới mạnh dạn lên tiếng:

- Dạ, em cháu đang nằm viện. Cháu đang rất cần tiền để đóng viện phí, bà có việc gì cứ nhờ cháu, nhìn cháu vậy chứ khỏe lắm.

- Thế ba mẹ cháu đâu?

- Dạ chúng cháu mồ côi ạ, chỉ còn hai anh em cháu thôi.

- Chà...tội nghiệp quá – người phụ nữ thoáng buồn.

- Vậy cháu đến nhà ta giúp việc rồi ta trả lương cho.

- Ôi bà tốt quá! Cháu cảm ơn ạ

- Gọi ta là cô Mai được rồi – Người phụ nữ xoa đầu Quân – À, vậy bây giờ cháu ở đâu?

- Dạ chúng con ở nay đây mai đó ạ

Như sợ mất đi một việc làm ngon, Quân hứa chắc:

- Nhưng con sẽ đến làm đúng giờ, sẽ làm việc chăm chỉ ạ.

- Tốt lắm, vậy mai mốt hai đứa ở nhà cô luôn, nhà cô còn một phòng trống đó, cô ở một mình cũng buồn. Hai đứa ở lại tiện làm việc nhà hơn, cần gì cô nhờ vả cũng dễ.

- Dạ, cháu cảm ơn cô.

Vỵ chăm chú nghe Quân thuật lại câu chuyện, cô bé không khỏi xuýt xoa:

- Chà, cô Mai tốt quá anh nhỉ, tốt như má Vân vậy.

- Ủ, trên đời này có nhiều người tốt em ha.

- Dạ, như anh Quân là người tốt này.

- Hihi, thôi đừng nịnh anh nữa. Em chóng khỏe đi để còn về nhà mới.

-

.....o0o.....

Nắng chiều hắt qua dàn dây leo tạo nên những hình thù kỳ lạ trên tường của tòa nhà ba tầng nằm uy nghi giữa con phố yên tĩnh. Cô Mai nói nốt vài câu với người bên kia đầu dây điện thoại rồi quay ra mở cổng:

- Hai đứa vào đây. Cô bé xinh xắn quá nhỉ?

- Dạ con cảm ơn cô – Vy đáp lời.

Cô Mai nhìn khắp một lượt từ đầu đến chân hai đứa trẻ, rồi tươi cười dẫn hai đứa vào nhà. Tòa nhà ba tầng nhưng tầng trên cùng hình như không có người ở, cầu thang dẫn lên bị chặn lại bởi chiếc bàn sắt to chắc. Tầng hai có một khoảng không gian rộng rãi để rất nhiều các thùng gỗ, thùng mút, chỉ cuối dãy mới có một phòng duy nhất mà cô Mai nói đó sẽ là chỗ ở của hai anh em. Thật là tốt quá.

Sau khi ổn định chỗ ở, cô Mai bước vào phòng dọn đồ:

- Hai đứa chỉ cần dọn dẹp cho cô tầng trệt và tầng hai này là được rồi. Tầng ba cô để đó để mai một con gái cô ở nước ngoài về ở. Hai đứa đừng lên trên đó làm gì, con gái cô không thích ai đụng vào đồ của nó đâu.

- Dạ con nhớ rồi cô.

- Thôi hai đứa nghỉ ngơi chút đi rồi bắt tay vào dọn dẹp nhé.

Tiếng điện thoại cô Mai đổ dồn, cô vội vàng chạy ra ngoài hành lang rồi mới mở máy. Vy và Quân nhìn theo, trong lòng chất chứa rất nhiều câu hỏi.

Một tháng trôi qua, ngôi nhà qua bàn tay của hai anh em trông khác hẳn. Đâu đâu cũng thơm mát, cơn nước luôn sẵn sàng khiến cô Mai rất hài lòng. Không còn chịu cảnh mưa gió kèm với chế độ ăn uống đầy đủ nên hai anh em trông trắng trẻo, tròn trịa hẳn ra. Có một điều khiến Quân luôn thắc mắc là bạn bè của cô Mai thường chỉ tập trung vào những buổi tối khuya, khi các ngôi nhà xung quanh dường như đã đi ngủ.

Một lần, vì không ngủ được nên Quân ra ban công hóng gió, lúc đi ngang qua cầu thang anh thấy dưới tầng trệt vẫn còn sáng đèn. Quân nhủ thầm: “ Chắc cô Mai quên tắt đèn rồi”. Quân vừa bước xuống vài bậc đã vội khựng lại. Phía dưới có bốn năm người đàn ông trông rất giữ tợn, xăm trổ khắp mình, khói thuốc lá bay đầy phòng khách. Họ nói gì đó với nhau mà Quân không tài nào nghe được.

Từ sau hôm đó, không tối nào Quân không ngủ được, cứ khoảng mười một giờ đêm Quân lại ra để tìm hiểu xem những người xa lạ đó là ai. Có một lần, Quân giả vờ đi ngủ, đợi lúc cô Mai bước vào phòng Quân lên ra trốn trong tủ thờ gần chỗ mấy người đó hay ngồi. Quân ngồi yên trong bóng tối khoảng nửa tiếng thì nghe có tiếng gạt chống xe máy đánh “cách” ngay cửa chính. Rồi Quân nghe tiếng cô Mai:

- Mày ồn quá tụi nhỏ nghe thấy thì khôn.

Quân nhủ thầm trong bụng: “ Tại sao lại sợ mình và Vy nghe thấy”. Một lúc sau, thêm ba tiếng gạt chống xe vang lên, chắc là bốn người đàn ông hôm bữa Quân nhìn thấy, họ đến đây vào giờ này làm gì nhỉ. Quân dường như nín thở, đôi mắt nhìn chăm chăm vào khe hở giữa hai cánh cửa tủ mong nhìn thấy được điều gì đó. Một gã lên tiếng trước:

- OK rồi, con mồi đã qua biên giới an toàn, phi vụ đợt này là năm trăm triệu.

- Tiền bạc thì chú mày không phải lo – Tiếng cô Mai nói hòa lẫn với tiếng cười bí ẩn – Đây, boa thêm cho tụi mày. Tụi mày làm ăn được đó, vài bữa nữa sẽ có đợt hàng tiếp theo.

- Đợt này có ngon không, dạo này tụi bên kia kén chọn lắm đó.

- Yên tâm, hai đứa này trắng trẻo mập mạp, đặc biệt con bé con da dẻ mịn màng. Đưa vào nhà C đảm bảo có ăn.

- Bà chị làm ăn được đấy, khi nào lấy hàng?

- Cuối tuần này được không? để tao lấy tiền của thằng Râu Xồm rồi sẽ hú tụi bay.

- Giá cả như cũ, đảm bảo qua biên giới an toàn.

- Làm tốt sẽ có thưởng, chị mày chơi rất đẹp, không sợ thiệt thòi, cứ mang hàng qua trót lọt cho chị.

Quân nghe đến đâu, mồ hôi rơi đến đó. Lúc mọi người về hết, không gian trở về một màu tối Quân mới rón rén bước ra. Cả đêm anh không tài nào chợp mắt được, tâm hồn non nớt của anh buộc phải đối diện với những mưu trí trong cuộc sống quá khắc nghiệt.

Buổi sáng hôm sau, Quân cố gắng biểu hiện như mình chưa từng biết chuyện gì. Anh và Vy chơi đùa với nhau, cùng nhau dọn dẹp khiến cho cô Mai không một chút nghi ngờ. Đến trưa, khi cô Mai ra ngoài với mấy người đàn ông hôm qua, Quân mới thuật lại mọi chuyện cho Vy nghe. Cô bé trở nên hoảng loạn, lo sợ vô cùng, nước mắt trào ra dần dụa:

- Cô Mai tốt thế tại sao lại làm như vậy?

- Anh không biết, nhưng chắc chắn đây là kế hoạch từ trước của bà ấy rồi. Cũng may là anh tình cờ nghe được.

- Vậy giờ mình làm sao anh Quân – Gương mặt Vy trở nên tái nhợt.

- Anh nghĩ chỉ có một cách là trốn khỏi đây, càng sớm càng tốt, trước khi cô Mai trở về.

- Nhưng bằng cách nào, cánh cổng cao thế kia, mình thì không có chìa khóa.

Bây giờ Quân mới để ý thấy từ lâu nay anh và Vy bị giam lỏng trong nhà. Đồ ăn, thức uống, quần áo đều là cô Mai mua sẵn. Được sống trong sung sướng, hai anh em không hề để ý đến điều đó. Thấy Vy khẽ run nhẹ, Quân trấn an:

- Em đừng lo, chỗ hàng rào bị gỉ sét phía sau nhà đó em nhớ không, anh thấy có một thanh bị gãy, chắc là chui ra vừa. Em lên thu dọn đồ đạc đi, để anh ra coi thử. Tối nay mình phải đi liền thôi.

- Dạ, mà anh Quân mau lên, em sợ lắm.

Quân chạy ra sau nhà, thanh sắt bị gãy bị dãn dây leo phủ kín mít, nếu không để ý chắc chắn không thấy. Có lẽ vậy nên cô Mai mới bỏ qua sơ hở này. Khoảng trống hơi nhỏ, nhưng cố gắng vẫn có thể chui qua được. Quân lấy dây leo che lại như ban đầu rồi bước vội vào nhà. Vừa vào đến đã thấy cô Mai đang nhìn mình chằm chằm. Quân giật mình nhưng cố gắng lấy lại bình tĩnh.

- Cô mới về à, để con dọn cơm ra nha cô

- Thôi khỏi, cô ăn rồi. Bé Vy đâu.

- Dạ em ấy đang dọn dẹp ở trên lầu.

Cô Mai nhìn quanh nhà một lượt rồi nhìn thẳng vào mắt Quân:

- Bây giờ con ở sau vườn làm gì?

- Dạ....dạ con nhổ cỏ với tưới đám rau bữa cô trồng đấy ạ....Chúng lớn nhanh lắm.

- Ủ, ráng ngoan đi cuối tuần này cô cho đi chơi xa.

Cái từ “chơi xa” của cô Mai khiến Quân cảm thấy rợn người, một sự lo sợ tràn ngập cơ thể, không biết kế hoạch tối nay có thành công không nữa.

Khuya đến, cả tòa nhà ba tầng lọt thỏm trong màn đen, chỉ có ánh đèn đường thỉnh thoảng hắt vào khiến cho căn nhà càng trở nên lạnh lẽo. Quân và Vy nhẹ nhàng bước xuống cầu thang, mở cửa bếp, bóng tối khiến Quân phải mất rất nhiều thời gian mới tìm thấy chỗ hàng rào bị gãy. Anh quàng gói đồ qua trước, rồi đến Vy. Từng mảng sắt gỉ cọ vào da khiến Vy cảm thấy đau rát, nhưng cô bé quyết không kêu la một tiếng. Cuối cùng thì hai anh em cũng thoát khỏi căn nhà đáng sợ đó, họ cứ chạy trong bóng tối, càng xa càng tốt, cuối cùng họ dừng lại trước một trụ sở công an. Cả trụ sở rộng lớn chỉ còn một hai người trực, hai đứa trẻ mạnh dạn bước vào trình bày toàn bộ sự việc xảy ra. Thì ra đây là một mắt xích trong đường dây buôn bán trẻ em mà công an thành phố đang đau đầu tìm kiếm. Vì không có bằng chứng gì để tố cáo nên họ cho Quân và Vy về để tiếp tục điều tra. Vậy là cuộc sống của họ lại tiếp diễn với biết bao khó khăn, thử thách. Cũng nhờ như thế, hai đứa trẻ dần dần trưởng thành...

5. Chương 5: Trưởng Thành

Mười lăm năm thắm thoát trôi qua, Quân đang làm phục vụ trong một nhà hàng sang trọng. Vy làm cho cửa hàng áo cưới cũng đã được vài năm nay rồi. Nhờ xinh đẹp cộng với tài ăn nói khéo léo, cô được khách hàng yêu mến khiến bà chủ rất hài lòng, cửa hàng của bà ngày càng nhiều người biết đến, nên cuộc sống của cô cũng có phần ổn định.

Cô và Quân thuê được một căn trọ bé bé. Gác xép phía trên là không gian của Vy, phía dưới là của Quân. Từ khi bước chân vào cô nhi viện, cô luôn coi anh là một người anh trai yêu quý, cho đến bây giờ cũng không thay đổi. Cô nghĩ cuộc sống của cô mà không có Quân thì không biết sẽ ra sao. Quân luôn bảo vệ đỡ dành cô. Những buổi chiều được nghỉ làm sớm, anh thường chở cô đi dạo khắp thành phố, đi ăn ở những quán cóc với những món ăn thật lạ. Những lúc như thế, cả hai vô tư hồn nhiên như được trở về lúc còn ở cô nhi viện.

- Em thấy món này có ngon không?

- Ngon, mà bữa nay anh mới lãnh lương đấy hả?

- Ủ, em cứ ăn thoải mái đi, lát nữa anh chở ra bờ hồ chơi nhé. Có thích không?

- Được được – Cô gật đầu lia lịa, cố ăn cho thật mau – Vài bữa nữa em cũng được lãnh lương, anh thích gì em khao.

- Thôi, tiền em cứ giữ đấy, có sắm sửa gì thì sắm sửa, chứ con gái mà ăn mặc xấu xí quá mai mốt ế chồng đấy nhé.

- Anh lại chọc em rồi – Vy quay sang néo anh một cái đầu đinh – Em mà ế chồng thì sẽ ở mãi với anh cho anh khỏi lấy vợ luôn, lúc đó đừng trách em đó.

- Ôi, cuộc đời tôi đen tối vậy sao.

Cả hai cùng cười vang một góc quán. Quân nói thế chứ anh rất mong Vy sẽ đồng ý mãi mãi sống cùng với anh, bởi anh đã... yêu cô mất rồi. Bờ hồ hôm ấy vắng người, thi thoảng có vài cặp tình nhân đi qua lại tìm ghế đá, lâu lâu có cơn gió nhẹ thổi qua làm lay động dòng nước đang ngủ yên. Anh nắm chặt tay Vy, sao cảm giác hôm nay lạ đến thế, giống như kiểu anh đang nắm giữ một báu vật trong tay chỉ sợ một chút vô tình cũng làm rơi vỡ mất. Anh muốn ôm cô vào lòng, nói cho cô nghe tất cả tình cảm của mình. Nhưng ngay trong khoảnh khắc ấy, cơn gió nhẹ lướt ngang khiến mái tóc Vy bay nhẹ ra phía sau, để lộ ánh lấp lánh của sợi dây chuyền cô đang đeo trên cổ. Ánh mắt Quân trĩu xuống, mọi quyết tâm vừa được lên dây cót đã vội bay biến hết. Đã nhiều lần anh thấy Vy ngồi ngắm sợi dây chuyền rất lâu, cô nghĩ ngợi gì đó rồi mỉm cười, bắt gặp ánh mắt của Quân cô vội vàng đeo lên cổ và lảng sang một câu chuyện khác.

Quân vốn biết điều đó có ý nghĩa gì, nhưng một lần đến đón Vy đi làm về, anh vô tình thấy cô đang thử một chiếc váy cưới, ánh mắt cô trong sáng, khuôn mặt trang điểm nhẹ làm cô như một nàng công chúa bước ra từ câu chuyện cổ tích, lúc đó anh rất mong chàng hoàng tử kia sẽ là anh, và anh nhận ra trái tim anh đã loạn nhịp. Anh rất mong lại được ôm cô vào lòng, vỗ về giấc ngủ cho cô như ngày xưa. Nhưng cả hai giờ đã lớn, anh mà làm vậy không chừng sẽ bị cô đuổi cổ ra khỏi nhà ngay lập tức, hoặc chí ít là không thêm nhìn mặt anh nữa. Vy trước giờ luôn đối xử tốt với anh, nhưng anh cảm nhận được đó là thứ tình cảm của một người em gái dành cho anh trai, chứ không phải là điều anh mong muốn xa hơn, cô cứ vô tư như thế khiến anh không ít lần đau lòng, không biết đến khi nào cô mới nhận ra tình cảm anh dành cho cô đây.

Tôi hôm đấy, sau khi la cà ngoài phố về, Vy đưa cho Quân một chiếc phong bì dày cộm. Đây là tất cả số tiền trước giờ cô dành dụm được. Ánh mắt Quân tròn xoe ngạc nhiên, cô điềm đạm giải thích:

- Anh à, mình cứ sống như thế này cũng không phải là cách hay. Anh đi học cái gì đó anh thích đi, để sau này kiếm nghề nghiệp cho ổn định nữa chứ.

- Thôi em đi học đi, chẳng phải em thích làm y tá lắm đó sao. Mai anh chở em đi đăng ký nhé.

- Thôi, anh là con trai cần hơn em chứ. Em sau này sao cũng được, còn anh khi lấy vợ phải là trụ cột của gia đình đó.

- Nhưng....

- Không nhưng nhị gì nữa hết – Giọng cô nghiêm nghị - anh ráng học thành tài rồi trả lại em số tiền này sau, em chỉ cho anh mượn tạm thôi đó.

- Được – Ánh mắt anh đầy quyết tâm – Anh sẽ kiếm thật nhiều tiền, bù đắp lại cho em những tháng ngày cùng anh sống cực khổ.

Vy quả thật là đặt niềm tin không lầm người. Quân học hành rất siêng, anh xin phép chỉ làm một buổi, buổi còn lại anh nghiên cứu sách vở, rồi lên internet tìm hiểu thêm. Anh mơ ước được trở thành một lập trình viên tài ba, nghề này anh đã cảm thấy thích thú từ hôm anh chở Vy đến hội chợ triển lãm công nghệ - điện tử chơi. Anh quyết tâm không làm Vy thất vọng, cũng như vì tương lai của cả hai, anh phải cố gắng hết sức.

Từ khi Quân đi học, Vy cũng xin làm ít giờ hơn để về sớm chuẩn bị cơm nước cho anh, dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ để anh có được tinh thần tốt nhất. Tháng lương tới cô sẽ bàn với anh mua một chiếc máy tính cho anh đỡ cực khổ chạy ra quán, nhất là những lúc trời mưa gió mà ngày thì lại cận kề.

Buổi tối trước hôm Quân đi thi tốt nghiệp, chẳng hiểu sao Vy cũng không ngủ được. Đèn học bên dưới vẫn sáng, cô quyết định ra phố mua cho Quân chút cháo đêm để tắm bổ. Vợ vội chiếc áo khoác mặc vào người, cô bước xuống cầu thang, bắt gặp Quân đang ngủ gục trên bàn, trong tay còn cầm cây viết chưa kịp đặt nắp. Vy lấy mền đắp lên người anh, cô nhìn anh thật. Có lẽ đây là lần đầu tiên cô nhìn kỹ anh. Gương mặt anh thanh tú nhưng trông rất buồn, trước giờ cô chỉ thấy ở anh sự mạnh mẽ, kiên cường, luôn bảo vệ cô trước sóng gió cuộc đời. Ngắm anh rất lâu trong đêm, trái tim cô bỗng thổn thức: “ Một người luôn ở bên mình suốt những ngày tháng gian khổ nhất trong cuộc đời thế mà mình lại không biết trân trọng”. Đôi tay cô vuốt nhẹ lên gò má anh, anh khẽ xoay người khiến cô giật mình đánh rơi giọt nước mắt xuống gương mặt rám nắng của anh. Quân mở mắt, thấy Vy đang nhìn mình anh bỗng trở nên bối rối:

- Vy! Sao em không ngủ đi, em tính đi đâu à?

- Sao anh mệt không xuống giường nằm mà ngủ gật ở đây thế?

- À à...anh tính ngủ một xíu rồi dậy học tiếp, mai anh thi rồi. Em đi ngủ đi.

- Em xin lỗi anh – Vy bật khóc – Trước giờ chỉ toàn anh bảo vệ em, em không biết cũng có lúc anh mệt mỏi.

- Anh không sao – Quân siết chặt cô vào lòng – Chỉ cần em mãi ở bên anh thôi.

Vy choàng tay ôm chặt lấy Quân, một cảm giác lạ lẫm lan tỏa khắp cơ thể. Cô ngước lên bắt gặp ánh mắt Quân đang nhìn mình trìu mến. Rồi bất giác anh đặt lên môi cô nụ hôn mà anh đã để dành rất lâu rồi. Cô lặng yên nghe trống tim mình đập liên hồi. Phải chăng tình yêu chính là thế này đây sao.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chẳng mấy chốc Quân đã sắp ra trường rồi. Còn vài bữa nữa thôi là anh có thể được mặc chiếc áo tốt nghiệp, mà có thể anh còn được là sinh viên ưu tú, nhận bằng danh dự của trường nữa ấy chứ. Anh đã chuẩn bị món quà này cho Vy từ lúc đăng ký học rồi, nhất định Vy sẽ rất hạnh diện về anh.

6. Chương 6: Ngã Rẽ

Đây là lần đầu tiên Thiên được về Việt Nam sau ngần ấy năm xa cách. Thời gian đã làm thay đổi tất cả, anh đã trở thành một chàng bác sĩ tài ba, khôi ngô tuấn tú, là hoàng tử trong lòng của rất nhiều cô gái. Đôi mắt anh vẫn hiền dịu, nụ cười vẫn sáng, chỉ có dáng điệu là mạnh mẽ hơn, dứt khoát hơn. Đợt này Thiên về Việt Nam luôn, anh dự định sẽ lập nghiệp ở mảnh đất quê hương này, bởi nơi đây đang nuôi dưỡng người con gái mà anh yêu quý nhất – tình yêu của cậu bé mười ba tuổi đến nay vẫn chưa hề thay đổi. Hình ảnh

Vy với những giọt nước mắt lăn dài trên má trong ngày chia tay khiến anh không thể nào quên được, cũng ngay chính giây phút ấy anh đã tự hứa với lòng nhất định sẽ quay về tìm lại cô.

Một tháng sau khi Thiên sang Canada, anh đã nhận được tin dữ cả cô nhi viện bị cháy rụi, số nạn nhân thống kê được cũng rất nhiều, hầu như là toàn bộ. Anh đã có đến vài phút đứng lặng người, mọi ký ức đua nhau ùa về, nụ cười Vy vẫn trong lành dưới ánh nắng dịu dàng của vùng đất dưới chân núi đầy hoa thơm cỏ dại, vết thương nơi cổ tay Thiên bỗng nhức buốt như báo hiệu một điều chẳng lành. Anh đã muốn bay về Việt Nam ngay lập tức, nhưng một cậu bé mười ba tuổi thì điều đó là không thể. Mẹ đưa cậu sang cũng đã quay về trước đó mấy hôm, nếu không nhất định cậu đã cùng quay về. Cậu bắt lực nhìn tờ báo trong tay, ý chí thôi thúc cậu nhất định sẽ trở lại tìm Vy, dẫu chỉ còn nắm mồ cũng phải thấp cho cô nén nhang, để nơi suối vàng cô biết có một người vẫn thầm nhớ đến cô. Trong suốt mười lăm năm qua, anh vui đầu vào học để quên đi nỗi buồn vô hình lúc nào cũng ngự trị trong lòng. Khi cầm trên tay tấm bằng bác sĩ loại ưu, kết quả sau năm năm làm việc trong bệnh viện lớn của anh cũng được các giáo sư tiến sĩ bác sĩ đánh giá rất cao, anh mới giật mình nhận ra đã mười lăm năm trôi qua rồi. Lần này anh quyết định trở về Việt Nam để thực hiện lời hứa của cậu bé mười ba tuổi.

.....oOo.....

Sáng nay, khi Vy thức dậy đã không thấy Quân đâu rồi. Anh đã bồn chồn náo nức từ mấy ngày trước. Hôm nay là ngày anh lãnh bằng tốt nghiệp, anh còn là sinh viên ưu tú thay mặt toàn khoa gửi lời cảm ơn đến các vị giáo sư, tiến sĩ đã hết lòng trợ giúp trong suốt quá trình học tập. Chắc hẳn là anh đã đến trường từ sớm rồi, hôm nay có rất nhiều thứ để chuẩn bị, nào là quần áo, rồi hoa, rồi vị trí chỗ ngồi các vị đại biểu, không biết bài phát biểu đã luyện tập trôi chảy hay chưa. Nhưng còn một điều nữa mà Quân đã chờ đợi từ rất lâu rồi, bữa nay nhất định anh sẽ lấy hết can đảm để cầu hôn Vy ngay khi buổi lễ kết thúc. Kết quả của anh hôm nay là một sự khởi đầu vững chắc ột tương lai tươi sáng, anh cảm thấy tự tin hơn rất nhiều, tình yêu của anh dành cho Vy cũng đã rất lâu rồi, đã đến lúc để cả hai cùng nhau hướng về tương lai xa hơn. Nghĩ thế anh lại bất giác mỉm cười.

Trên bàn Quân không quên để lại một tờ giấy: “ Vy, nhất định em phải đến đây nhé. Hẹn em 8 giờ tại trường anh.”, cuối câu là một hình mặt cười rất tươi, rõ ràng là anh đang vô cùng hạnh phúc. Cũng phải thôi, bao nhiêu cố gắng nỗ lực của anh giờ đã đạt được thành quả tốt đẹp. Không những anh mà Vy cũng rất vui, vừa chuẩn bị cô vừa hát những khúc ca yêu đời. Đây chính là dịp để cô diện chiếc váy đẹp nhất mà cô đã mua từ lâu rồi, gương mặt được trang điểm nhẹ nhàng càng làm bừng sáng làn da căng tràn sức sống của cô, Vy nhìn xuống chiếc dây chuyền Thiên tặng đang ngoan ngoãn tỏa ánh lấp lánh trên cổ, trên môi nở nụ cười thật tươi. Hơn nữa, cô không muốn làm Quân mất mặt trước mọi người nên cô tập trước gương những câu nói để ứng biến:

- Dạ vâng thưa Ngài tiến sĩ, con là em gái của anh Quân. “chà chà, Quân có nghĩ mình nói dối không nhỉ”.
- Dạ em biết chứ, anh Quân của em rất xuất sắc. “chà chà, hình như quá tự cao rồi”.
- Ô cảm ơn anh, em rất vui vì lời khen – Cô xấu hổ che gương mặt đỏ ửng lại, cô đang nghĩ đến cảnh được bạn của Quân khen mình thật xinh đẹp.

Cô mỉm cười bước ra khỏi nhà, khóa cửa cẩn thận, không quên cất tờ giấy Quân để lại vào giỏ . Từ phòng trọ cô ra đến trạm xe buýt cũng không xa lắm, cô rảo bước thật nhanh qua dãy nhà san sát nhau có hàng hoa tigôn đang khoe mình trong nắng. Vy băng qua bên kia đường, bỗng trời đất như quay cuồng, vắng bên tai Vy là tiếng thắng xe “kéttttttttttttttttt” nghe rất chói tai, đôi mắt cô dao động trong không trung rồi nhắm nghiền, sau đó cô không còn nhớ chuyện gì đã xảy ra nữa.

Còn hai phút nữa là buổi lễ bắt đầu rồi, vẫn chưa thấy Vy tới, Quân sốt ruột đứng ngồi không yên. Gọi điện cũng không bắt máy, Vy có khi nào trễ hẹn mà không có lý do như thế này đâu. Anh buộc phải lấy lại bình tĩnh để bắt đầu bài diễn văn mặc dù tâm trạng anh lúc này vô cùng rối bời. Vừa bước xuống khỏi bậc nhận bằng, anh cởi áo tốt nghiệp, phóng ngay ra đường, anh không còn tâm trạng nào đợi đến khi buổi lễ kết thúc. Anh chạy dọc quãng đường từ trường về đến nhà, không thấy gì, anh lại chạy ngược lại từ nhà đến trường, quan sát thật kỹ các ngõ hẻm, Quân sợ cô đi lạc. Thật tệ, anh còn chẳng biết hôm nay Vy mặc áo màu gì, đầu tóc ra sao để mà hỏi người đi đường nữa. Anh chạy đến tất cả những nơi Vy có thể đến, kể cả cửa hàng áo cưới chỗ Vy làm, bà chủ cũng cho biết bữa nay cô xin nghỉ làm, bạn bè Vy hầu như là không

có ai, người thân lại càng không, vậy thì Vy đi đâu. Anh hoang mang đến tột cùng, cả thành phố Vy chỉ quen một mình anh, bây giờ anh không tìm thấy cô thì chuyện gì sẽ xảy ra đây. Má Vân đã từng kể những vụ lừa đảo bắt cóc trên thành phố này xảy ra rất nhiều, bằng những thủ đoạn rất tinh vi. Anh thất thểu quay về nhà, ổ khóa vẫn nằm kiên cố nơi cánh cửa, vài người trong khu nhà trọ có nói sáng sớm đã thấy Vy mặc đồ đẹp ra khỏi nhà rồi.

- Sáng nay gần trạm xe buýt có vụ tai nạn đấy – Một nữ sinh đang nói chuyện với một nữ sinh khác.
- Sao tớ không biết nhỉ, có ghê không?
- Chắc là không sao, cũng không thấy máu nhiều, chắc là trầy xước nhẹ thôi.
- Vậy cũng đỡ - Cô gái thở phào – chỗ đó hình như tháng nào cũng vài ba vụ tai nạn thế nhỉ.

Trạm xe buýt à, liệu nạn nhân trong câu chuyện trên có phải là Vy không, anh lao như bay ra chỗ đó, đúng là chỉ một vài vết máu đã khô, phải chú ý lắm mới nhìn thấy, nhưng anh bàng hoàng nhận ra chiếc điện thoại của Vy nằm lẩn lóc chỗ chân ghế chờ, đúng là dây móc hình chữ V với khuôn mặt cười mà anh đã tặng Vy vào dịp sinh nhật năm ngoái của cô mà.

- Vậy thì giờ cô ấy đâu – giọng Quân lạc hẳn, anh nói như gào lên.

Cả đêm hôm đấy, anh đi tìm khắp các bệnh viện, trạm xá cũng không thu thập thêm được tin tức gì. Chỉ qua một ngày mà nhìn anh chẳng khác gì một tên “cái bang” thứ thiệt, quần áo xộc xệch, tóc tai bù xù, nhìn anh lúc này ai mà nghĩ anh là một sinh viên xuất sắc mới ra trường kia chứ.

Ngày mai là ngày đầu tiên anh đi làm rồi. Một tập đoàn lớn đã nhắm vị trí này cho anh đã lâu, ngay từ khi anh thể hiện xuất sắc một bài kiểm tra hồi năm ba đại học, ngày nhận kết quả tốt nghiệp họ đã chính thức đặt vấn đề với anh. Đây là cơ hội rất tốt cho tương lai anh sau này, anh đã nhận lời họ ngay lúc ấy. Tối đó Vy còn nấu những món ăn mà anh thích nhất

- Đây là nơi mà nhiều người mơ ước, anh phải cố gắng hơn nữa đó. Mọi việc khác anh đừng bận tâm nhiều, chỉ cần anh làm tốt thì còn có thể được đi nước ngoài đó ghen. Wow, lúc đó anh nhớ xin cho em đi theo với nhé. Em thích đi nước ngoài lắm.

Quân nhớ lại ánh mắt Vy long lanh lúc ấy. Em nói anh đừng bận tâm thế nào đây Vy ơi. Siết chặt chiếc điện thoại Vy trong tay, nước mắt anh trào ra nóng hổi dù anh đã cố gắng kiềm chế lại. Ngày mai anh mang tâm trạng nặng nề này đi làm thế nào đây, nhưng nếu bỏ lỡ, sau này tìm thấy Vy, liệu anh có thể còn cơ hội đưa Vy sang nước ngoài hay không. Nghĩ đến đây, anh phấn chấn hơn đôi chút.

Đúng! Phải cố gắng, nhất định phải cố gắng. Anh nhất định sẽ tìm thấy em, Vy ơi!

7. Chương 7: Gặp Lại

Vy tỉnh dậy, cảnh vật xung quanh cô hoàn toàn xa lạ. Cô đang nằm trên một chiếc giường nệm rất êm ái, căn phòng được bố trí tinh xảo, chứng tỏ rằng đây là một gia đình rất giàu. Tại sao cô lại nằm đây thì cô không tài nào nhớ được, thậm chí cô còn chẳng nhớ mình là ai, mình từ đâu đến nữa. Có tiếng mở cửa, một chàng trai tầm ba mươi tuổi bước vào:

- Em tỉnh rồi sao, mẹ nấu sẵn cháo ở dưới rồi, em đói chưa, anh xuống lấy cho em nhé.
- Xin lỗi, anh là ai – toàn thân Vy co rúm lại, đầu như búa bổ.
- Em bị chấn thương do tai nạn, nên trí nhớ em có thể chưa hồi phục. Anh là Thiên, chồng chưa cưới của em đây. Anh mới từ Canada bay về, lại nghe tin em gặp tai nạn. Anh lo quá.
- Chồng chưa cưới ư? Sao tôi lại không nhớ ra điều này chứ. Tôi không biết tôi là ai đâu, sao có thể như vậy chứ.

Nước mắt Vy ướt đầm gối, Thiên nhẹ nhàng ôm lấy cô vào lòng, vuốt mái tóc cô. Người đứng phải Vy chính là chị gái của anh. Hôm ấy anh về nước, chị gái ra phi trường đón anh, nhưng trên đường về đã gây ra tai nạn. Quá lúng túng, hai chị em quyết định mang cô về đây, dù sao Thiên cũng là bác sĩ, định khi nào cô tỉnh lại sẽ tìm cách liên lạc với gia đình. Nhưng khi nhìn thấy chiếc dây chuyền lấp lánh trên cổ, lệch về bên cổ có một vết sẹo dài hình chiếc lá rất đặc trưng, anh đã nhận ra đó là người con gái mà anh đã mong chờ từ rất lâu rồi. Thật là ông trời đã quá ưu ái cho anh, hay chính số phận đã cho hai người gặp nhau năm cô mười tuổi, rồi lại đẩy nhau ra xa, bây giờ lại tìm cách để mang họ lại bên nhau. Anh không thể tưởng tượng được điều kỳ diệu này nữa.

- Mẹ à, mẹ còn nhớ cô bé năm xưa đã cứu con ở cô nhi viện của má Vân không?
- Mẹ nhớ, cô bé đấy xinh xắn, mà còn ngoan ngoãn nữa. Nhưng từ lúc cô nhi viện bị cháy, mẹ có quay lại một lần nhưng không còn thấy ai cả, chỗ đấy cũng bị san bằng rồi.
- Cô bé ấy đang ở trong nhà mình đó mẹ, chính là cô ấy – Ánh mắt Thiên tia đến căn phòng trên lầu.
- Sao con biết được điều đấy.
- Sợi dây chuyền cô ấy mang chính là con tặng cô ấy, vết sẹo trên cổ cũng là do lần cứu con trên cây để lại. Ngay khi gặp cô ấy con đã có một cảm giác rất thân thuộc rồi mẹ à.

Bỗng Thiên quay sang chị gái đang trợn tròn mắt kinh ngạc:

- Em cảm ơn chị, nhờ chị mà em gặp lại cô ấy nhanh đến thế.
- Em còn chọc chị sao, hôm đó chị mà thắng không kịp là mang trọng tội với em rồi.
- Cô ấy tốt số lắm, trèo cây ngã cũng không sao, cô nhi viện bị cháy cũng thoát chết, chắc chắn cô ấy có thần nữ hộ mệnh, cái xe của chị thì nhằm nhò gì.

Cả ba mẹ con cười vang, bỗng chị gái hỏi:

- Vậy giờ em tính sao.
- Em có nghĩ qua rồi – nét mặt Thiên nghiêm nghị hẳn – cô ấy bị chấn thương, ảnh hưởng đến trí nhớ, có thể sẽ mất trí nhớ vĩnh viễn.
- Nghĩa là cô ấy không còn nhớ gì nữa à, con chắc chứ - Mẹ Thiên lên tiếng
- Con chắc, nên con muốn nhân cơ hội này, mẹ cho phép cô ấy được làm vợ chưa cưới của con, đợi cô ấy khỏe mạnh lại rồi sẽ tính tiếp
- Con nghĩ kỹ chưa, sao có thể làm như vậy được, liệu cô ấy có đồng ý không.
- Vy là trẻ mồ côi, chẳng biết có còn ai quen không nữa. Con tin chắc mười mấy năm nay cô ấy đã quá vất vả rồi, mình có thể đem lại hạnh phúc cho cô ấy mà mẹ.

Điều anh lo sợ nhất là gia đình anh sẽ không dễ dàng chấp nhận một cô bé mồ côi như Vy. Cô không một người thân thích, học hành cũng không đến đâu, liệu cô có xứng với một người ưu tú như Thiên hay không, xét về môn đăng hộ đối thì lại càng chông chênh quá, mọi khía cạnh Vy đều không phù hợp với anh, nhưng chính tính cách mạnh mẽ, luôn lạc quan hướng về phía trước dù có gặp bất cứ hoàn cảnh nào đã làm Thiên vô cùng khâm phục. Và điều anh lo sợ đã không xảy ra, Thiên đã đánh trúng vào lòng nhân từ của mẹ, anh biết mẹ anh là người phụ nữ tốt nhất trên thế giới, tình thương người của bà lúc nào cũng dạt dào vô bờ bến như thế:

- Thôi được, vậy cả nhà ta cùng nhất trí như thế, mẹ không muốn cô ấy biết con là người nói dối đầu đấy. Được không Thanh? – Mẹ anh quay sang hỏi chị gái.
- Con nhất trí, thoát tội gây thương tích cho người khác là con mừng lắm rồi – Thanh nhớn miệng cười hi hi.
- Đợi ba con chỉnh đốn xong công ty về đây, rồi tính chuyện cưới hỏi của con sau, thời gian này ráng tịnh dưỡng cho tốt.

Cả nhà đã nhất trí như thế, Thiên còn lo gì nữa, phần còn lại là anh làm cho Vy thật sự tin tưởng anh. Chuyện này thì anh rất có lòng tin, vì tình yêu anh dành cho cô là hoàn toàn chân thật, không hề thay đổi dẫu bên anh không thiếu những cô gái tình nguyện dâng trọn trái tim mình. Anh siết chặt cô vào lòng, dường như anh sợ nếu đôi tay anh lơ lửng, anh sẽ lại mất cô một lần nữa.

Cảm giác gần gũi, ấm áp Thiên mang đến khiến Vy hoàn toàn tin rằng cô chính là vợ chưa cưới của anh. Lau những giọt nước mắt đang lăn trên má, hít một hơi thật sâu, Vy nói với anh:

- Em thật sự không còn nhớ gì hết, nhưng em có thể bắt đầu lại từ đầu. Anh giúp em nhé.
- Tất nhiên rồi, em yêu! Mà cũng không cần em nhớ lại quá khứ làm gì, điều quan trọng nhất với em bây giờ là tịnh dưỡng và tận hưởng hạnh phúc ở đây. Anh hứa sẽ không làm em buồn đâu.
- Không được, em phải về nhà chứ. Mình chưa cưới nhau, em ở đây đâu có tiện, mọi người sẽ nói ra nói vào, đợi em thu dọn đồ đạc rồi anh chở em về nhé.

Vy khẽ gỡ tay Thiên, toan chui ra khỏi mền. Anh vội ôm cô lại:

- Em là trẻ mồ côi, nên đây chính là nhà của em rồi, không phải đi đâu hết nữa.
- Trẻ mồ côi – ánh mắt Vy hoang mang – nhà anh giàu thế này sao có thể chấp nhận trẻ mồ côi chứ. Anh nói dối em.

Nói rồi Vy bật khóc, cô gơ tay đâm thùm thụp vào người Thiên. Thực ra Thiên cũng đã suy nghĩ về vấn đề này. Cho Vy biết sự thật thì cô sẽ rất hoang mang về quá khứ của mình, nhưng nếu cứ dấu diếm thì sẽ phải trả lời thế nào với cô đây. Trong túi xách của Vy có mảnh giấy: “Vy, nhất định em phải đến đây nhé. Hẹn em 8 giờ.”, điều đó chứng tỏ Vy có người quen nào đấy, nhưng hoàn toàn không có gì có thể liên lạc được với người đó. Điện thoại Vy đã rớt lại trạm xe buýt, trí nhớ cô thì hoàn toàn trống rỗng, làm thế nào đây chứ. Anh quyết định kể cho cô nghe về quá khứ, tất nhiên có rất nhiều yếu tố không có thật:

- Lần đầu tiên anh gặp em là lúc anh và mẹ đến cô nhi viện của em để làm từ thiện. Ở đấy, anh và mẹ đã rất quý em. Sau lần đó, anh rất hay đến đó chơi với em, chúng ta rất thân. Sau đó thì chúng ta mất liên lạc cho đến gần đây mới gặp lại nhau. Rồi mình đính hôn – Thiên quay sang Vy - Em mau khỏe lại để còn làm cô dâu nữa chứ – Anh đưa tay vén mái tóc đang rũ xuống của Vy.
- Có dịp anh dẫn em về thăm lại cô nhi viện được không. Hy vọng về đó trí nhớ em sẽ chóng hồi phục.
- À à – Thiên hơi lúng túng – cô nhi viện đã cháy cách đây rất lâu rồi. Mọi người không còn ai hết, nơi đó nhà nước cũng đưa vào danh sách quy hoạch rồi. Nhưng không khí ở đó rất tốt, em khỏe lại anh sẽ đưa em đến đó chơi, chịu không cô bé.

Trong khoảnh khắc, cô bỗng thấy trong đầu mình hiện lên ngọn lửa đang bùng bùng cháy. Trái tim cô thất lại, vậy là người thân của cô không còn ai cả. Hoàn cảnh cô bi thương như thế mà Thiên vẫn yêu cô, cả gia đình anh đều thương cô. Vậy là ông trời đã công bằng với cô rồi đấy thôi, cô còn đang trách móc Thiên là kẻ nói dối sao.

- Xin lỗi anh, Thiên! – Cô vòng tay ngang qua eo Thiên – Thời gian này em rất sợ, anh biết không, một con người không còn trí nhớ quả thật rất hoảng sợ. Nhất định trước đây em đã rất yêu anh, và bây giờ cũng thế, không hề thay đổi.

Thiên còn biết nói gì hơn nữa, anh cảm nhận hạnh phúc đang xuyên vào từng thớ da thịt của mình. Anh ôm chặt lấy Vy, đặt lên môi cô nụ hôn mà anh đã mong đợi từ rất lâu rồi. Vạn vật chung quanh anh dường như biến mất, cả thế giới chỉ còn anh, Vy và tình yêu đang nở những bông hoa rực rỡ nhất.

8. Chương 8: Cuộc Sống Mới

Ở công ty, Quân được đánh giá rất cao, anh luôn hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ của mình, khiến các sếp rất hài lòng. Đợt tổng kết này, họ nêu ý kiến:

- Công ty ta tổ chức một khóa học chuyên sâu tại tổng công ty bên Hoa Kỳ - Vị tổng giám đốc chi nhánh đưa mắt nhìn sang- Quân, đây là cơ hội rất tốt để cho em nâng cao tay nghề, em nghĩ sao. Chúng tôi đánh giá rất cao khả năng em qua những kết quả mà em đã cống hiến cho công ty. Chi nhánh bên Việt Nam ta được một suất dành cho nhân viên có nhiều tiềm năng nhất. Em nên suy nghĩ thật kỹ trước khi quyết định, đừng bỏ lỡ.

- Em xin phép được từ chối. Đứa em gái thất lạc của em vẫn chưa tìm thấy, em đi cũng sẽ không có tâm trạng để học tập. Xin mọi người thông cảm.

Cả phòng họp rơi vào im lặng. Trường hợp của Quân mọi người đều biết. Họ chỉ không ngờ anh lại sẵn sàng từ bỏ cơ hội rất tốt của mình để đi tìm em gái. Còn riêng Quân thì anh hiểu, anh sợ nếu ra đi lúc này, rồi một ngày Vy về không thấy anh thì sẽ thế nào đây. Và chính anh cũng rất sợ, chuyến đi này ít nhất là 3 năm, vậy liệu anh có sống tốt khi không được tiếp tục tìm kiếm Vy nữa hay không? Hàng loạt những suy nghĩ, những dằn vặt trở bao trùm lấy Quân. Ngoài giờ làm, Quân rong ruổi khắp nơi, hầu hết những chỗ có khả năng anh đều đã tìm đến không chỉ một lần. Những hàng quán, những bờ hồ, cả những mái hiên lúc trước hai người đã tá túc đêm đêm. Cửa hàng áo cưới cũng đã thuê người khác....

.....oOo.....

Cuộc sống ở nhà Thiên tuy xa lạ với Vy, nhưng cô lại cảm thấy rất ấm cúng. Tòa biệt thự rộng như thế nhưng không hề có người làm. Bác gái muốn mọi người trong nhà cùng nhau làm việc để cho không khí lúc nào cũng đoàn kết gắn bó. Chính vì thế mà cứ cuối ngày, ai cũng muốn tranh thủ trở về nhà để thưởng thức những món ăn cực kỳ hấp dẫn mà bác gái đã chuẩn bị sẵn. Có Vy ở đây không khí cũng vui vẻ hẳn lên. Ban ngày, nhà chỉ có Vy và bác gái, nên càng ngày hai bác cháu lại càng thân thiết với nhau:

- Bác ơi, cháu đã ở đây từ năm hai mươi tuổi thật đấy ạ? Sao cháu chẳng nhớ gì hết nhỉ. – Vy lấy tay cốc nhẹ lên trán.

Bác gái ngơ người, không hiểu cô đang nói gì. Chợt nghĩ đây chắc chắn là chuyện Thiên bịa ra, nên bác cũng vui vẻ gạt đầu:

- Ủ, cũng đã mấy năm rồi nhỉ. Từ từ cháu sẽ nhớ lại thôi. Mà vẫn gọi ta bằng bác sao. Trước kia cháu gọi ta bằng mẹ đấy.

- Thật ạ, cháu...à, con xin lỗi mẹ.

- Thôi không sao, tối nay con muốn ăn gì. Ưu tiên người bệnh đấy nhé.

Bác gái cố đánh sang chuyện khác, bác sợ nói ra điều gì không giống với Thiên thì sẽ rất phiền toái. Tốt nhất không nên nói chuyện quá khứ của Vy cho cô ấy nghe. Cũng may cô bé sợ làm phiền mọi người nên rất ít khi hỏi về chuyện lúc trước, cô chấp nhận với hiện tại. Quá khứ của cô có là thiên đường hay địa ngục thì cô cũng không cần tìm hiểu nữa, điều đó giờ không quan trọng nữa rồi.

Những ngày không có ca trực ở bệnh viện, Thiên đưa cô đi khắp thành phố, xem kịch, nghe hát, xem phim hoặc đi ăn uống ở chợ đêm. Tuy mới về Việt Nam nhưng bạn của Thiên ở đây có rất nhiều, nên anh cũng nhanh chóng cập nhật được những thú vui của thành phố. Bệnh viện nơi Thiên đang làm là một bệnh viện lớn, hiện đại, nên mỗi ngày có rất nhiều ca cấp cứu, rồi những ca trở nặng được chuyển từ bệnh viện tuyến dưới lên khiến anh cả ngày mệt mỏi. Nhưng cứ mỗi lúc đi chơi với Vy, nụ cười trong sáng của cô làm anh quên hết tất cả, anh lại cảm thấy tràn đầy sức sống, sẵn sàng cho cuộc chiến dài phía sau, giành sự sống lại cho các bệnh nhân từ tay tử thần.

- Em ở đây đã quen chưa, có gì khó chịu phải nói với anh đấy.

- Em rất ổn, mẹ rất tốt với em. Hôm nay món nộm củ cải là mẹ chỉ em làm đấy. Mẹ nói món này anh thích nhất nên em ráng học để sau này làm cho anh ăn. Em tệ thật, đến sở thích của anh mà em cũng chẳng nhớ được gì. – Ánh mắt cô trùng xuống.

- Không sao, thì chúng ta sẽ tìm hiểu nhau lại từ đầu em chịu không?

- Dạ được.

- Vậy tốt, để bắt đầu thì tối nay anh sẽ ngủ ở đây với em luôn.

Thiên kéo mền trùm kín cả đầu, miệng “khò khò” ra vẻ ta đây đã ngủ say. Lúc nào cũng thế, phải đợi Vy dùng đến trò cù vào bụng khiến anh cười ngặt nghẽo thì anh mới chịu đi về phòng.

- Em thật quá đáng. Sau này khi cưới nhau về em quen tay như thế, anh sẽ đi ngủ với cô khác đấy – Thiên cười ranh mãnh.

- Lúc đó em sẽ xách gối theo nằm ở giữa anh và cô ấy.

- Thật là bó tay em mà. Ngủ ngon nhé cục cưng của anh.

Thiên vừa đi về phòng, miệng vừa huýt sáo vang. Phòng Vy và phòng Thiên nằm sát bên nhau, cách nhau chỉ vài bước chân nhưng lúc nào cũng vất vả thể dục.

Tuần sau Vy bắt đầu đến lớp rồi. Thiên nói từ bé Vy đã thích được làm y tá, nên anh đăng ký cho cô một lớp. Anh nhận thấy cô rất có tố chất, nếu có thể sau này anh sẽ xin cho cô làm y tá riêng cho anh. Vy học hành rất chăm chỉ, chỗ nào không hiểu đã có Thiên giảng giải cho, thời gian của cô lúc này khá bận rộn với việc nghiên cứu, tìm tòi sách vở. Điều cô bận tâm nhất bây giờ là cô không ở nhà nhiều để chăm sóc cho bác gái được, dạo này bác gái có vẻ yếu đi rất nhiều, hay bị ho đờn, toàn thân mệt mỏi. Đó chỉ là bệnh của tuổi già thôi, nhưng sức khỏe lại suy giảm đi trông thấy. Chị Thanh cũng có công việc riêng của chị ấy, lại suốt ngày phải đi khắp các nước để dự hội nghị nên cũng đành bó tay. Nên vậy, cứ mỗi sáng trước khi đi học, Vy nhờ các bác hàng xóm trông nom hộ, có chuyện gì thì gọi cho cô ngay.

.....oOo.....

Đã hai năm trôi qua, Quân hoàn toàn tuyệt vọng, công sức anh rót cuộc đổ sông đổ biển. Vy vẫn bất vô âm tín. Dạo này anh rất hay đến quán bar, tiếng nhạc chất chứa trong đó mới có thể giúp anh chấp nhận được sự thật này. Anh nốc hần chai rượu vào miệng, vô thức nói ra thành tiếng:

- Anh đã tìm em suốt một năm nay, nhưng em cố tình trốn tránh anh nên mới không cho anh biết dù chỉ là một thông tin mơ hồ về em. Vậy thì ngày hôm nay, anh quyết định sẽ không đi tìm em nữa, sẽ không tìm em nữa đâu, Vy ơi!

Nói đến đâu, lòng anh càng đau thắt đến đó, vị rượu cũng càng lúc càng nóng bùng trong cổ. Quyết định này sẽ rất khó khăn với anh, nhưng anh buộc phải lựa chọn. Hai năm qua thật là khủng khiếp với anh, sống trong sự mơ hồ thật khiến người ta tuyệt vọng. Anh đã nghĩ đến cái chết, nhưng kết thúc như thế Vy sẽ không thích đâu, anh nhủ thầm rồi lại tiếp tục sống, chôn mình vào công việc, công việc rồi công việc. Sau công việc, Quân lại nghĩ đến cô, rồi chỉ biết thất vọng.

Trong đêm khuya, một mình anh thất thểu lê bước trong ngõ vắng, chân nọ đá vào chân kia, lâu lâu đá phải lon nước kêu leng keng, vang rền trong đêm tối, miệng còn ngheu ngao hát: “Đời tôi cô đơn nên yêu ai cũng cô đơn, đời tôi cô đơn nên yêu ai cũng không thành...”. Anh lại đưa chai rượu lên miệng tu một hơi dài. Phía sau, một bóng nhỏ này giờ vẫn kiên nhẫn đi theo anh, không nói gì, cũng không vượt lên trên. Anh đứng lại, cái bóng cũng đứng lại. Anh đi tiếp, cái bóng lại đi theo. Đến khi anh ngã gục xuống đường, cái bóng mới chạy tới ghì chặt lấy anh, đưa anh về nhà cô ấy.

Hai ngày nay, cô gái xin nghỉ làm để ở nhà chăm sóc Quân, cô pha nước chanh cho anh uống già rượu, nấu cháo cho anh ăn, lấy khăn ướt thấm mồ hôi lúc anh say ngủ. Trong cơn mộng mị, anh nhắc đến má Vân, đến cô nhi viện, đến Vy khiến cô gái mỉm cười, bởi anh đúng là người mà cô tìm kiếm bấy lâu.

Cô gái làm ở quán bar mà dạo gần đây Quân hay tới, sống giữa bọn bề bầy như thế, nhưng cô rất biết giữ phẩm giá của mình. Cô chưa từng một lần để đồng tiền cám dỗ làm những việc ghê tởm. Cô suýt bị đuổi làm vài lần vì đánh nhau với những tên khách háo sắc, coi thể xác phụ nữ là thứ mua vui, nhưng nhờ vài lần như thế mà quán bar đầy được lọt vào danh sách những quán bar sạch sẽ nhất của thành phố. Lấy công chuộc tội, cô không những không bị đuổi mà còn được cất nhắc lên làm quản lý. Môi trường như thế đã rèn luyện cô sống mạnh mẽ, tự lập, bởi cô biết, cuộc sống liệu ai cho không ai thứ gì bao giờ, tất cả đều

phải đánh đổi. Cô hài lòng với những gì mình đã làm, vì cô tin rằng cô sẽ chờ đợi được một người mà cô luôn nhớ. Người ấy đang nằm trên chiếc giường của cô, đang đắp chiếc mền của cô, đầu kê lên chiếc gối của cô. Nghĩ đến đây thôi cô cũng đủ cảm thấy được sự gần gũi ấm áp.

Quân tỉnh dậy khi ánh mặt trời lọt thỏm qua khung cửa sổ, đỏ rực. Anh nhìn quanh quất, đầu nhúc nhúc như búa bổ nhưng anh vẫn nhận ra nơi này không hề quen thuộc, đây chẳng phải nhà anh, vậy đây là đâu. Ngoài Vy ra anh không hề có một người thân nào cả, bạn bè cũng chỉ ở mức xã giao chứ không thân. Không lẽ là Vy đưa anh về đây- Quân mơ hồ nghĩ, lòng bỗng cảm thấy vui vui háo hức. Anh bước xuống giường, phải mất mấy giây anh mới đứng vững được, anh với lấy chiếc điện thoại trên bàn, hai mươi ba cuộc gọi nhỡ, là số từ công ty. Công việc dạo này cũng không có gì gấp, nhưng còn mấy đồ án cần anh làm cho xong để hoàn tất nốt các bước còn lại. Anh gọi lại, xin phép nghỉ vì tai nạn bất ngờ, xong anh lại nằm vật xuống giường, anh cảm thấy cơn chóng mặt lại ủa về. Bỗng cô gái bước vào, tay xách linh kính nào rau, nào thịt, chắc là cô vừa đi chợ về. Thấy anh, cô vui vẻ:

- Anh Quân tỉnh lâu chưa, em vừa chạy ra chợ mua ít đồ về nấu bữa tối. Anh cứ nằm nghỉ, lát nấu cơm xong em gọi.

- Cô là ai thế - ánh mắt Quân sững sốt - sao lại biết tên tôi? Hình như tôi chưa từng gặp cô thì phải.

- Anh đã từng sống chung với em rồi ấy chứ - ánh mắt cô gái lém lỉnh.

Quân giật mình ngồi sát lại phía thành giường. Từ khi Vy mất tích, một người con gái anh còn chẳng nói chuyện quá mười câu, thì sao lại sống chung với cô gái này, không lẽ ngày hôm qua lúc say xỉn cô ấy cũng tính là sống chung hay sao.

- Tôi không hiểu cô đang nói gì. Nhưng nếu tôi đã làm gì có lỗi với cô thì tôi hoàn toàn xin lỗi và sẽ đền bù thiệt hại cho cô.

- Trời ạ - Cô gái cười khúc khích- Anh có làm gì em đâu mà đền bù thiệt hại. Anh Quân quên em thiệt rồi.

- Mà cô chưa cho tôi biết tại sao cô biết tên tôi

- Hihi, tên anh em đã biết cách đây hơn hai mươi năm rồi cơ, lúc em mới được má Vân đón vào trại trẻ mồ côi đó. Lúc đó em khóc suốt, chỉ có anh dỗ em mới chịu nín. Anh nhớ chưa?

Đôi mắt Quân tròn xoe:

- Bé Bông, là bé Bông đó sao?

- Em tên Quỳnh, Nhã Quỳnh. Bây giờ không ai gọi em là bé Bông nữa.

- Nhưng anh vẫn thích gọi em là bé Bông - Quân ôm chầm lấy Quỳnh - mà sao em tìm thấy anh thế.

- Lúc cô nhi viện bị cháy, anh với chị Vy đang đi mua lồng đèn, em chạy ra sau đồi hái nấm mèo nên mới thoát đấy. Lúc anh với chị Vy bỏ đi, em đuổi theo nhưng không kịp, sau đó em được gia đình kia nuôi nấng. Nhưng mấy đứa con của bác ấy không thích em, suốt ngày bắt nạt em, nói xấu em để hai bác dần dần cũng ghét em luôn. Một lần anh con của bác ấy mở máy tính, em thấy tên anh đăng trên báo, được tuyên dương là sinh viên xuất sắc gì đó. Em nhìn cái bớt trên lỗ tai anh là em nhận ra ngay. Thế là ngay tối hôm đó em khăn gói trốn lên thành phố này.

So với bé Bông, chắc Quân hạnh phúc hơn nhiều, vì bên anh còn có Vy hết lòng yêu thương lo lắng cho anh, cuộc sống tuy vất vả nhưng rất tự do tự tại. Bé Bông chắc suốt ngày bị la mắng, không biết có được ăn uống đầy đủ không nữa, lại còn bị ghẻ lạnh. Thật tội nghiệp:

- Thế mấy năm nay em sống thế nào, có tốt không?

- Em làm trong quán bar chỗ anh hay đến uống rượu đó, thật là may mắn.

Quân thở phào, quán bar đó cũng rất lành mạnh, công việc của Quỳnh chắc cũng không mấy vất vả.

- Sau khi cô nhi viện bị cháy em có nghe tin tức gì không, liệu có ai còn sống không nhỉ?

- Em nghĩ là không đâu – một giọt nước rưng rưng trên mắt cô – Hôm đó cháy lớn lắm, tòa nhà chính đổ rạp xuống, lúc đó má Vân và mấy bạn đều đang ở trong để trang trí sân khấu với dọn dẹp nhà cửa. Lúc đó em không biết làm gì, chỉ ngồi khóc đến khi xe cứu hỏa đến...thì đã không còn thấy ai nữa.

- Em còn tính làm gì chứ - Quân cốc đầu cô nhẹ một cái – cháy lớn thế em không giúp gì được đâu.

Cả hai kết thúc bữa tối trong vui vẻ. Tìm lại được người thân thật là tốt. Bé Bông giúp cuộc sống của Quân dần cân bằng lại. Anh cười nhiều hơn, không còn uống rượu nữa. Anh cũng thuê một căn phòng gần chỗ Quỳnh, hai anh em ở gần nhau sẽ tiện hơn rất nhiều, có gì anh cũng chạy qua giúp cô được, còn anh sẽ không còn lo phải ăn uống ở bên ngoài nữa. Nhưng trước khi rời khỏi căn phòng cũ, anh không quên để lại cho Vy một bức thư gửi bác chủ nhà: “ Vy em, anh đi tìm em hai năm trời nhưng hoàn toàn vô vọng. Anh chịu thua em rồi, em về đi. Anh gặp lại bé Bông rồi, bây giờ anh ở địa chỉ:.... Nếu em đọc được lá thư này, hãy đến đây tìm anh. Nhớ em nhiều lắm.” Anh phòng hờ thế thôi, chứ hy vọng của anh có lẽ... đã tắt rồi.

9. Chương 9: Tình Yêu Đích Thực

Ròng rã hai năm trời, Vy cũng đã vượt qua cửa ải cuối cùng, cầm tấm bằng trên tay, cô mỉm cười hạnh phúc vì ước mơ của cô đã sắp thành hiện thực. Nhờ sự trợ giúp của Thiên, tháng sau cô có thể đến thực tập ngay tại bệnh viện nơi anh đang làm. Vậy là một tháng này cô được nghỉ ngơi, lấy lại sức trước khi bước vào chặng đường mới. Thấy Vy dạo này gầy đi, bác gái cũng lo lắng, tới đó bác gọi Vy và Thiên lại:

- Thiên à, con tranh thủ nghỉ vài bữa đưa Vy đi đâu đó chơi đi con. Mấy năm nay mẹ không thấy hai đứa đi đâu hết. Đi du lịch cho đầu óc thư thái, như vậy làm việc mới hiệu quả.

- Không được đâu mẹ à – Vy phản đối- Sức khỏe mẹ còn yếu, sao chúng con đi được ạ.

- Con bé khờ này, mai mốt con cũng bận rộn với công việc của con thôi, sao mà chăm sóc mẹ mãi được.

- Nhưng chúng con không yên tâm. Chị Thanh có khi vài ba tháng mới về một lần, lỡ mẹ có chuyện gì thì sao ạ.

- Mẹ tính rồi, mẹ sẽ thuê một bác sĩ riêng cho nhà. Có cô ấy vừa có người nói chuyện, vừa chăm sóc sức khỏe ẹ. Ngày mai cô ấy đến rồi.

- Chúng con một người là bác sĩ, một người là y tá mà không chăm sóc chu toàn ẹ được, chúng con xin lỗi mẹ - Thiên nắm chặt lấy đôi tay mẹ khiến Vy cũng xúc động đặt tay lên vai anh.

- Các con cứu được nhiều người là mẹ vui rồi. Mà các con không nhớ à “bụi nhà không thiêng” đâu, hihi.

Nụ cười của mẹ làm không khí giãn ra. Mẹ tính vậy cũng tốt. Ngày mai anh sẽ nhờ người trực thay rồi cả hai sẽ lên đường:

- Vợ yêu của anh thích đi đâu nè?

- Hay mình về nơi cô nhi viện ngày xưa em sống đi anh, ý định này của mình cũng lâu rồi mà.

Thiên hơi do dự nhưng cũng đồng ý. Anh sợ cảnh vật nơi ấy sẽ làm cô nhớ lại tất cả, sẽ nhận ra suốt bao lâu nay anh đã lừa gạt cô. Liệu cô có hận anh không? Có xa lánh anh không? Rất nhiều nỗi lo sợ mơ hồ bao trùm lấy anh, chưa lúc nào anh cảm thấy bất lực như lúc này.

.....oOo.....

Con đường dẫn đến cô nhi viện đã được mở rộng hơn, nhà cửa cũng mọc lên nhiều hơn, tuy vẫn còn những rừng bạch đàn nối tiếp nhau tạo một bầu không khí thật trong lành. Nơi đây khiến cho tâm trạng con người ta cực kỳ thư giãn, phấn khởi. Vy nhìn ra hai bên đường, không hề có một cảm giác quen thuộc nào. Có thật là cô đã từng sống ở đây không?

Thiên nhìn theo từng cử chỉ, ánh mắt của cô. Anh đã chuẩn bị sẵn tinh thần để chấp nhận những gì sẽ diễn ra, nếu như Vy nhớ ra tất cả. Anh bình tĩnh kể lại cho cô nghe những gì anh biết về nơi đây:

- Đây là cây ổi mà em đã cứu anh, rồi hai đứa mình cùng té xuống. Đó là lý do vì sao em có vết sẹo ở cổ, còn anh có vết sẹo ở tay đây này.

Thiên đưa tay chỉ lên vết sẹo. Thật không ngờ sau cơn bão lửa thế mà cái cây vẫn mọc lại được, hay đây đã là cây đời cháu, đời chắt của nó, hoặc là gió đã đưa hạt giống mới đến ngay đúng chỗ này. Vy mang máng nhớ ra điều gì đó. Đúng rồi, cô và cậu bé ngã xuống, có vết máu chảy trên cổ cô. Cậu bé ấy chính là Thiên – Vy vui mừng nhận ra khuôn mặt Thiên trong mơ hồ độn của ký ức.

- Ngày xưa tòa nhà chính nằm ở chỗ này – Thiên chỉ tay vào không trung vẽ thành một hình vuông.

Thực ra anh cũng không nhớ rõ, chỉ mơ hồ như thế thôi. Nhưng anh biết chắc đi vòng qua bãi đất này về phía chân núi sẽ có một ngọn đồi mọc rất nhiều cỏ Gà - đó là nơi anh và cô chia tay nhau để mười mấy năm sau họ mới gặp lại được.

Anh nắm tay cô chạy ra ngọn đồi phía sau. Cỏ Gà mọc um tùm, xanh mướt một khoảng trời. Bỗng trời đất quay cuồng, đầu Vy nhúc nhúc, cô đưa tay ôm chặt, nước mắt tuôn rơi lã chã, dường như cô đã mơ hồ thấy điều gì trong quá khứ. Có một người dẫn cô đi lượm củi, chỉ cho cô biết chiếc nấm mèo nào ngon hơn, cùng cô tắm cho lũ trẻ, cùng nhau trèo lên mái nhà ngồi ngắm sao,...rất nhiều rất nhiều. Ký ức ủa về, lần lượt trôi chảy vào trí nhớ cô, Vy lại thấy một mảnh ký ức hiện ra rõ ràng, đó là lúc Thiên tặng cô sợi dây chuyền, cả hai đều đang dần dựa nước mắt giây phút chia tay. Bất giác cô quay sang ôm chầm lấy Thiên, nước mắt rơi lã chã:

- Thiên, chúng ta đã có với nhau rất nhiều kỷ niệm đúng không anh?

Những điều Vy nhớ ra Thiên hoàn toàn không biết, nhìn bộ dạng run rẩy đang nép vào lòng anh, Thiên không cho phép mình nói ra sự thật. Nói ra để làm gì, liệu khi biết sự thật cô có thấy vui hơn không. Thiên biết người trong những ký ức cô vừa kể anh nghe là Quân, nhưng Quân biết còn sống hay đã chết. Khi cô ấy biết mình mất đi một người anh tốt, thân thiết như thế thì cô ấy có chịu nổi không. Anh nuốt mọi suy nghĩ vào trong, mỉm cười:

- Đúng rồi em, ở cô nhi viện này chúng ta có rất nhiều kỷ niệm. Anh không nhớ nổi hết đâu.

- Em thật hạnh phúc, anh à! Thì ra anh đã yêu em từ rất lâu rồi, khi em còn là một bé, đúng không anh?

- Đúng đúng.

Thiên ôm siết lấy Vy, đúng là như thế mà, anh đã nhận ra điều ấy lâu lắm rồi. Thật may mắn, em đã hiểu, Vy ơi!

Đối với Vy thì khác, cô đang chìm ngập trong hạnh phúc, những ký ức hiện về ngày càng rõ hơn, cô cảm thấy vừa hoang mang lo sợ vừa khấp khởi vui mừng. Cũng may, cuộc sống của cô luôn có Thiên bên cạnh, như lúc này đây. Tình yêu cô đã dành hoàn toàn cho Thiên rồi, vĩnh viễn không thể thay đổi.

Trở về sau chuyến đi này, Vy và Thiên đều cảm nhận được tình yêu mà họ dành cho nhau nhiều đến thế nào. Cuộc đời này liệu họ đi đâu để tìm thấy tình yêu đích thực của mình nữa chứ. Tuy nhiên, trong lòng Vy lại trào dâng lên một nỗi niềm không thể gọi thành tên, cô suy nghĩ nhiều hơn, về cô, về Thiên và về...một thứ vô định, cô vùi mình vào công việc mới hy vọng mọi gợn sóng trong lòng cô sẽ sớm có lời giải đáp, hằng ngày cô và Thiên làm việc cùng nhau, cô nhanh chóng phát huy được tiềm năng của mình, hết lòng với các bệnh nhân, nên cô được rất nhiều người quý mến. Thiên vì thế rất tự hào về cô vợ sắp cưới của mình, ai hỏi anh cũng không ngần ngại cho biết năm sau sẽ là đám cưới của anh và Vy. Anh đã chờ đợi ngày trọng đại đó rất rất lâu rồi, đợi Vy ổn định lại một chút anh sẽ chính thức cầu hôn cô.

Điều anh lo nhất lúc này là sức khỏe mẹ anh bỗng nhiên trở nặng, theo chẩn đoán ban đầu của Thiên thì bà có một khối u trong người, nếu không phẫu thuật thì sức khỏe sẽ giảm đi đáng kể. Ba anh bên Canada sau khi biết tin, lập tức gọi điện về nhà:

- Hay con đưa mẹ sang đây đi, bên này ba có quen nhiều bác sĩ giỏi mà công nghệ cũng hiện đại hơn. Công việc của ba đang tới hồi cao điểm, nên ba chưa thể về ngay được. Con đưa mẹ sang đây tịnh dưỡng, nếu

thấy hợp không khí bên đây thì ở bên này với ba luôn.

- Ba à, mẹ thích ở Việt Nam nên mẹ mới để ba một mình qua đó đấy chứ.

- Là do chị Thanh con thích ở Việt Nam, nên mẹ mới ở lại để chăm sóc nó thôi. Bây giờ nó cũng có cuộc sống riêng của nó rồi. Ba cũng đã bàn với mẹ về vấn đề này, mẹ con có vẻ cũng đã thuận ý rồi đấy.

- Mẹ đồng ý thì con cũng không ý kiến gì nữa. Vậy con sẽ sớm làm thủ tục ẹ sang bên đó, nhưng Vy sẽ đi theo mẹ được không ba, có Vy chăm sóc mẹ trên máy bay con cũng yên tâm hơn. Vài bữa mẹ khỏe Vy sẽ về lại bên đây.

- Cũng tốt, vậy nhé. Khi nào thủ tục xong xuôi gọi điện cho ba.

- Dạ, chào ba.

Cảm giác lần đầu tiên ngồi trên máy bay khiến Vy hơi choáng váng, xen lẫn hồi hộp khi sắp sửa được gặp cha của Thiên, tức là bố chồng tương lai của mình, không biết trông ông như thế nào nhỉ, có chấp nhận mình không? Nhìn qua thấy bác gái đang ngủ ngon giấc, Vy cũng vội vàng nhắm mắt. Ngồi ở ghế hạng nhất nên không khí cũng dễ chịu hơn, Thiên thật chu đáo. Nghĩ đến Thiên, cô khẽ thở dài: Ít nhất một tháng nữa mới gặp lại anh.

.....oOo.....

Kỳ nghỉ lễ năm nay, công ty Quân không đi biển như mọi năm, mà địa điểm được chọn là một vùng núi quanh năm yên bình, tươi mát. Ban tổ chức chắc chắn nơi đây sẽ làm mọi người sảng khoái sau những dự án lớn vừa hoàn thành. Khi anh hướng dẫn viên giới thiệu nơi đoàn sẽ nghỉ chân, thì tâm trí Quân lại rơi vào một khoảng không gian khác, vì con đường đá sỏi chiếc xe đang cán lên kêu “rộp rộp” chính là con đường dẫn vào trại trẻ của má Vân, con đường dẫn vào bầu trời ký ức mà Quân không tài nào quên được. Anh tin chắc anh còn biết rõ nơi đây hơn cả anh hướng dẫn đang đứng trên kia, ngay cả câu chuyện về cô nhi viện bị cháy anh cũng được chứng kiến tận mắt chứ không thuật lại từ sách báo như thế. Anh nhắm mắt, thả lỏng người về thời gian mười mấy năm trước. Những kỷ niệm cùng Vy sống vui vẻ bên má Vân và lũ trẻ thật đẹp để biết bao, tiếng Vy cười mỗi khi anh kể chuyện cười bắt giắc vang lên trong tâm trí anh. Rồi anh nhìn thấy bé Bông, cô bé mít ướt lúc nào cũng phải anh dỗ thì mới chịu nín, ngộ vậy đấy! Hôm nay anh có rủ bé Bông cùng đi, nhưng cô đang trong thời gian thử việc ở một xí nghiệp nhỏ gần nhà nên không thể nghỉ phép được. Anh còn thấy cả tâm trạng của mình khi cậu bé Thiên xuất hiện, mười tuổi thì Quân chưa xác định được, nhưng bây giờ anh có thể chắc chắn rằng anh đã ghen với cậu bé ấy...vì tình yêu anh dành cho Vy đã tồn tại từ năm mười tuổi, hoặc từ trước đó lâu lắm rồi. Quân choàng tỉnh, mồ hôi ướt đầm áo, anh nằm trong phòng khách sạn đã hơn nửa ngày rồi. Cả đoàn đang tụ tập bên đồng lửa bập bùng cùng nhau ca hát, ăn khoai nướng, bắp nướng, có vài người còn đứng lên múa góp vui. Quân một mình lang thang trên con đường cũ, cảnh vật đã thay đổi nhiều, đôi lúc anh còn có cảm giác mình chưa từng thuộc về nơi này. Bước chân anh hụt hẫng, rớt vào không trung, toàn thân anh rơi xuống một bờ dốc, ê ẩm, có cố gắng hết sức Quân cũng không tài nào nhấc chân lên được. Anh không biết có vật gì đang đè lên người làm toàn thân anh bất động, anh rơi vào hôn mê lúc nào không biết. Tỉnh dậy trong khách sạn, anh bạn cùng phòng thuật lại:

- Cậu đi đâu làm cả đoàn sáng ra đi tìm muốn hụt hơi, thấy trên đường có vết sượt dài, lần theo mới thấy cậu đang nằm dưới chân đồi đó, số cậu còn may, có cái thân cây to giữ lại, nếu không chắc cậu lăn thẳng xuống âm phủ rồi.

Cậu bạn cố tình chọc ghẹo, nhưng Quân chẳng thấy vui, chỉ thấy đau nhức khắp người, toàn thân anh băng bó một màu trắng toát. Thật không thể nhớ chuyện gì đã xảy ra.

- Ế ế, cậu nằm yên đó, lát nữa sẽ có xe đưa cậu về thành phố gấp. Nặng đấy, không đùa được đâu, trạm xá ở đây không đủ khả năng, chậm trễ coi chừng cậu thành “Quân một giò” luôn đấy. Kia xe tới kìa.

Một vài anh thanh niên đưa cậu lên xe cấp cứu. Quân nhớ mình đã ngủ một giấc rất dài, anh không còn cảm nhận được về thời gian nữa, mọi thứ từ lúc mười tuổi cứ nhảy múa loạn xạ trong đầu. Anh đang ở đâu, hiện thực hay là giấc mơ, Vy ở đâu sao anh không nhìn thấy. À thấy rồi, Vy đang lộng lẫy trong chiếc váy cưới ở cửa hàng cô ấy làm, à không, cô ấy đang ở thánh đường, tay cô ấy vòng vào tay chàng trai khôi ngô tuấn tú, cả hai cùng đồng thanh : “Con đồng ýyyyyyyyyyy”

Anh giật mình dậy, đôi mắt mở to. May quá, không phải là thánh đường, anh đang ở bệnh viện. Quỳnh ngủ gục bên mép giường, trông gương mặt cô hốc hác hẳn đi, đôi mắt hình như hơi thâm quầng. Minh thật tệ - Quân nghĩ, bé Bông tốt với anh biết mấy, mà anh đã một lần cảm động với tấm chân tình đó đâu. Thấy anh giật mình, Quỳnh cũng bật dậy:

- Anh sao thế, thấy đau chỗ nào hả? – Quỳnh lo lắng.

- Không, anh ở đây mấy ngày rồi em?

- Cũng 4 ngày rồi đó, thấy anh hôn mê suốt em lo quá. Người ta phẫu thuật cho anh xong thì đưa vào đây, để em đi gọi bác sĩ.

Quỳnh chạy đi, thấy tướng cô xiêu vẹo, nhìn rõ là gầy đi khá nhiều, anh tự trách mình quá vô tâm. Có lẽ 4 ngày nay cô bé cũng không ăn uống ngủ nghỉ gì cả. Anh nhận ra cuộc sống mình vẫn còn ý nghĩa.

- Thôi để bác sĩ chẩn đoán lại cho anh, em chạy ra mua ít cháo – Quỳnh dẫn bác sĩ vào.

- Em về nhà nghỉ ngơi chút đi, anh không sao rồi, với lại có bác sĩ ở đây nữa.

- Vậy để em về nấu cháo cho anh, anh mới tỉnh dậy ăn uống bên ngoài cũng không tốt. Lát anh nghỉ ngơi, chiều em vào.

- Cảm ơn em.

- Anh lại khách sáo. Thôi em về. – Quỳnh quay sang – Tất cả nhờ bác sĩ nhé.

- Được rồi, cô cứ về đi.

Thiên đo lại nhịp tim, nhiệt độ,...cho Quân rồi vui vẻ bắt chuyện:

- Bạn gái anh tốt thật, cô ấy ở đây 4 ngày nay rồi đó, cô ấy nói anh chỉ có mình cô ấy là người quen nên không thể bỏ anh lại một mình được.

Từ “bạn gái” làm Quân cảm thấy hổ thẹn, anh sao đủ tư cách chứ:

- Thực ra thì không phải, ngày xưa tôi và cô ấy ở chung cô nhi viện với nhau, mới đây tình cờ gặp lại thôi.

- Cô nhi viện sao. Thật trùng hợp.

- Trùng hợp gì ạ bác sĩ?

- À , vợ chưa cưới của tôi cũng là trẻ mồ côi.

Bên ngoài, cô ý tá hốt hải chạy vào:

- Bác sĩ Thiên, có một ca rất nặng , nhờ bác sĩ cho phẫu thuật gấp.

- Được, tôi qua ngay.

Bác sĩ Thiên ư. Bác sĩ tên Thiên, vợ chưa cưới là trẻ mồ côi...Có lẽ nào. Trong đầu Quân hiện ra một loạt những liên tưởng. Cậu bé con nhà giàu năm xưa cũng là cái tên như thế, lại còn có nhiều nét giống với vị bác sĩ này, có khác chăng là những dày dạn, những nếp nhăn do thời gian lướt qua. Nhưng nếu đúng thì anh ta gặp Vy trong trường hợp nào. Từ lúc cô nhi viện bị cháy đã không còn tin tức gì cơ mà, mười mấy năm sống cùng với Vy anh cũng không hề thấy Vy có quen một người nào khác. Nghĩ đến đây, Quân lại cảm thấy một sự ghen ngào đến ức chế không thể nào giải tỏa được. Rõ ràng anh biết tuy sống cùng với anh, chăm sóc cho anh, vì ngoài anh ra Vy chẳng còn người thân nào khác, còn sự thật là trong trái tim Vy luôn chỉ có hình bóng của cậu bé Thiên mà thôi, bao nhiêu năm trôi qua không hề thay đổi. Cách Vy trân trọng sợi dây chuyền đã nhiều lần làm Quân hụt hẫng, có lúc Vy còn thì thầm điều gì đấy với chiếc dây chuyền mà cô không muốn Quân biết. Anh luôn tự gạt bỏ mọi cảm giác ấy ra, để hy vọng một ngày tình cảm của anh sẽ được Vy đáp trả. Quả thật duyên trời đã định thì người phàm không thể cưỡng lại được.

Chiều tối, Quỳnh mang cháo nóng vào cho Quân, cả hai cùng nhau ăn rất vui vẻ. Quân rủ:

- Lát ăn xong mình đi dạo nhé.

- Dạ được, bác sĩ cũng khuyên nên đi dạo cho chóng hồi phục.

Quân kể lại hết mọi chuyện cho Quỳnh nghe, cả những suy nghĩ của anh về câu chuyện ngẫu nhiên anh biết được từ vị bác sĩ đã hết lòng chữa trị cho anh thời gian qua...

- Em nghĩ liệu vợ chưa cưới của bác sĩ Thiên có phải chị Vy không?
- Em nghĩ là không, chứ tại sao chị Vy lại không liên lạc với anh
- Anh cũng không biết – Ánh mắt Quân nhìn ra vô định – Có thể Vy muốn dịp này để trốn chạy tình cảm của anh. Vy luôn biết anh yêu cô ấy.
- Nếu muốn trốn chạy thì có lẽ chị Vy đã rời xa anh từ lâu rồi cũng nên, đâu cần phải đợi anh học hành thành đạt như thế. Chị ấy chăm sóc anh rất chu đáo đấy sao?

-

- Thôi anh đừng nghĩ ngợi linh tinh, trên đời này đâu thiếu gì trẻ mồ côi hã anh. Có thể chỉ là trùng hợp.
- Vậy em nghĩ bây giờ Vy ở đâu, hay cô ấy đã...
- Anh đừng nói gở - Quỳnh ngắt lời – Chắc bây giờ chị ấy đang ở một nơi giàu sang nào đó, nơi mà anh em mình chẳng bao giờ tới được í, hoặc đó là những nơi anh đã vô tình bỏ qua. Người ta vẫn nói nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất đấy thôi.

Quân không muốn tiếp tục chủ đề này nữa. Lúc quyết định quên Vy chẳng phải anh đã nói là không bao giờ nghĩ đến cô ấy nữa đó sao. Quân mỉm cười quay sang bé Bông:

- Em năm nay cũng hai mươi mấy rồi, sao chưa kiếm một anh nào đi chứ, cho anh còn dự đám cưới, chứ không ông anh này già mất thôi.
- Anh này chọc em – Đền trong khu nhà hắt ra nhè nhẹ nhưng cũng đủ để thấy đôi má Quỳnh đang ửng đỏ
- Em có để ý người ta nhưng mà người ta chẳng biết anh ạ.
- Em gái tui là người nhút nhát từ lúc nào sao tui không nhớ nhỉ?
- Tại người ta...yêu người khác anh ạ. Nên mình có nói ra thì chỉ làm người ta khó xử hơn mà thôi, nhiều khi còn ngượng ngùng mỗi khi gặp mặt, em nghĩ cứ thế này sẽ tốt hơn.
- Ủ, là kẻ thứ ba luôn đau khổ em ạ. Chúc phúc cho người ta đi em – Quân đau lòng nhìn cô bé, bất giác nghĩ đến mình cũng từng là kẻ thứ ba dù chỉ trong cảm nhận.
- Nhưng...em không thể chúc phúc cho người ta được...vì anh ấy bây giờ không cảm thấy hạnh phúc. Chuyện dài lắm, sau này có dịp em sẽ kể anh nghe.
- Cũng được – Quân gật đầu – Em về nhà đi kéo khuya.
- Em muốn ở lại đây với anh.
- Anh khỏe rồi, không cần phiền em nữa đâu.
- Về nhà cũng chỉ mình em buồn lắm, em sẽ ngủ bên mép giường giống mấy ngày nay nè, anh cho em ở lại đi.

Quân suy nghĩ một lát rồi cũng đồng ý:

- Được, anh sẽ nhường cho em ngủ trên giường.
- Vậy sao được – Quỳnh xua tay – Anh là bệnh nhân mà.
- Nhưng em là em gái bệnh nhân, em không chịu thì anh không thể cho em ở đây được.
- Em là em gái anh sao. Dạ được. Nhưng còn anh.
- Lát anh chạy ra kia mua 1 cái chiếu là ổn rồi.

Không hiểu sao mặt bé Bông thoáng một nét buồn man mác.

.....oOo.....

Sau khi phẫu thuật, bác trai chăm sóc bác gái rất chu đáo, có lẽ đó là lý do sức khỏe bác gái phục hồi rất nhanh, và đó cũng là lý do Vy cảm thấy nhớ Thiên da diết. Cách thể hiện của Thiên thật giống với bác trai lúc này, cô nhìn thấy một cánh cửa hạnh phúc đang chờ đợi mình phía trước. Mở cánh cửa đó ra, chắc chắn Thiên đang đứng đó, tay cầm bó hồng trắng thật lớn- loài hoa cô thích nhất, sau đó anh sẽ ôm ghì lấy cô như sợ cô sẽ tan biến vào chín tầng mây. Trong giây phút ấy, cô sẽ hét lên thật lớn: “Thiên à, em yêu anh nhiều lắm anh biết không. Em thật hạnh phúc khi có anh bên cạnh”.

- Này, sao em hét lên to thế, đang ở bệnh viện đây.
- Ôi em quên mất, gặp lại anh em mừng phát điên lên rồi này – Cô lại ôm chầm lấy Thiên.
- Anh cũng bất ngờ lắm, anh tưởng hai tuần nữa em mới về chứ.
- Mẹ khỏe nhiều rồi, em cũng nên về để ba mẹ tự do chứ - Ánh mắt cô lém lỉnh.
- Hay là em về đây để chúng ta tự do – Thiên áp sát mặt vào má Vy khiến cô lúng túng - Sao em không về nhà nghỉ ngơi trước mà đến thẳng đây thế.
- Em...em muốn gặp anh trước mà. Anh không vui sao – Giọng cô bỗng trở nên nghẹn ngào.
- Đâu có, anh vui lắm. Mừng em đã trở về với anh – Thiên vuốt nhẹ mái tóc của cô.
- Em nhớ nghề quá, anh cần em phụ gì không?
- Được, vậy em làm thủ tục xuất viện cho bệnh nhân “Đặng Minh Quân” phòng 301 nhé.
- Ok sir

Cái tên “Đặng Minh Quân” khiến cô cảm thấy quen quen mà cũng lạ lạ. Hình như cô đã từng nghe cái tên này rất nhiều lần rồi, không lẽ lại có nhiều người thích tên này vậy sao. Chuyển đi vừa rồi làm cho trí nhớ của Vy khá hơn, các bác sĩ bên đó chẩn đoán khi vết bầm trong đầu cô tan đi thì khả năng nhớ lại của cô rất cao. Đạo này cô hay nhớ lại lúc cô mười tuổi, rất nhiều ký ức hiện về, nhưng người con trai đó là ai cô không hề nhận ra. Cô đã nghĩ đó là Thiên nhưng không phải, chỉ một vài bức tranh ký ức là có Thiên thôi, vậy những khoảnh khắc khác là ai, chàng trai có vết bớt trên lỗ tai là ai?

Quân quay phắt người lại khi nghe cô y tá đọc tên mình, chiếc ly trên tay rớt xuống đất đánh “xoảng”, đôi mắt anh tròn tròn như không tin vào thứ gì đang tồn tại trước mặt.

- Vy!
- Lần này người ngạc nhiên là Vy, không chỉ vì chàng trai đó biết tên cô, mà vì vết bớt trên lỗ tai trông quen thuộc đến lạ kỳ, cô đã thấy vết bớt này trong rất nhiều giấc mơ gần đây. Vy không còn đứng vững trên đôi chân của mình, tay cô nắm chặt cánh cửa, dường như nếu buông ra cô có thể té ngã bất cứ lúc nào.
- Anh quen tôi sao.
 - Vy! Sao em lại hỏi vậy. Tuy đã hơn hai năm nhưng anh chưa bao giờ quên em. Em đã đi đâu trong khoảng thời gian ấy.
 - Không đúng – Vy hét lên – Tôi là trẻ mồ côi, trại mồ côi cũng đã cháy rụi, sao tôi có thể còn người quen chứ.
 - Em không nhớ gì sao Vy, chúng ta ở cùng trại trẻ mồ côi của má Vân, ngày cô nhi viện cháy, hai anh em ta đã cùng nhau lớn lên mà.
 - Xin lỗi, chắc anh nhầm rồi – Ánh mắt Vy thận trọng – Tôi chưa từng biết anh, yêu cầu anh dọn dẹp đồ dùng, tôi đã làm thủ tục xuất viện cho anh rồi.
 - Vy! Đúng là em rồi, anh Quân đây mà, em không nhận ra sao – Đôi mắt bắt lực của Quân bắt đầu ngân ngấn nước- Chuyện gì đã xảy ra với em thế.
 - Anh đừng nói nữa, tôi không biết anh là ai hếttttt
- Vy ôm đầu, bỏ chạy ra ngoài. Bỗng cô đụng phải Thiên đang đi vào:

- Em sao thế, anh nghe tiếng em hét nên vội chạy qua đây.

- Anh Thiên, anh ta nói anh ta quen em.

Lúc này, Quân nhìn trừng trừng sang Thiên:

- Thì ra hai năm nay anh đã dấu cô ấy, anh có biết tôi đã đi tìm cô ấy như thế nào không, anh là đồ tồi.

- Anh là ai, tôi chỉ biết anh là bệnh nhân của tôi thôi. Yêu cầu anh xuất viện và đừng làm phiền vợ chưa cưới của tôi.

- Vợ chưa cưới, thật nực cười. Anh có biết sau khi cô nhi viện bị cháy chúng tôi đã sống vất vả thế nào không hả. Còn anh lúc đó đang ở đâu, đang sống trong nhung lụa của anh kìa. Tôi là ai hả, anh biết rõ mà, tôi là Quân, người mà cách đây hai mươi mấy năm anh đã gặp ở cô nhi viện đấy.

- À, tôi nhớ rồi, anh thay đổi nhiều quá. Anh hiểu lầm rồi, tôi tình cờ gặp lại Vy trong một vụ tai nạn, và không có cách nào để liên hệ với anh. Tôi không biết sau vụ hỏa hoạn, Vy đã sống với ai, cô ấy lại mất trí nhớ. Nhưng tôi hoàn toàn vì tình yêu dành cho cô ấy chứ không có mưu đồ nào hết.

- Thế Vy có yêu anh không, hay anh ép cô ấy yêu anh.

Vy đứng bên ngoài câu chuyện, nước mắt rơi lã chã. Nghe đến đây, cô cất tiếng:

- Anh Quân, em không nhớ gì hết, nhưng em biết chắc tình yêu em dành cho anh Thiên là thật. Anh ấy là chồng chưa cưới của em.

- Anh ta lừa em đấy, Vy à.

- Không! Em đã yêu anh ấy từ rất lâu rồi, nhưng cô bé mười tuổi chưa thể biết thế nào là tình yêu.

- Em nhớ điều đấy sao Vy. Còn anh, em có nhớ gì về anh không? – Ánh mắt Quân ánh lên tia hy vọng.

- Chỉ những ký ức về Thiên là em nhớ rõ nhất, nên em biết, người em luôn nghĩ đến không ai khác chính là Thiên. Ngoài ra em không nhớ gì hết. Em xin lỗi.

- Cô ấy mệt rồi – Thiên nói – Tôi đưa cô ấy về, phiếu xuất viện tôi để đây. Chào anh.

Hai người đi rồi, Quân ngồi bệt xuống giường, chuyện gì đang xảy ra với anh thế này. Anh đã mong chờ giây phút gặp lại Vy biết bao, nhưng đâu phải trong tình huống này, anh chưa hề nghĩ tới Vy đang ở bên Thiên – Người đã cướp mất trái tim Vy từ hai mươi mấy năm về trước. Còn anh, đúng như anh cảm nhận, Vy chỉ coi anh là một người anh trai, chưa bao giờ cô để anh vào một góc trái tim mình, nhưng anh vẫn cảm thấy sao khó chấp nhận quá. Cô ấy chỉ nhớ Thiên, thì ra tình cảm Vy dành cho Thiên lớn đến thế sao. Từ năm mười tuổi, người cô ấy nhớ nhất đã là Thiên rồi, chưa bao giờ cô ấy quên điều đó, ngay cả khi vừa nhớ lại, người đầu tiên cô ấy nhớ là Thiên. Vậy còn anh thì sao, nghĩ đến đây nước mắt anh lã chã rơi. Anh cũng để mặc cho những giọt nóng hổi chảy xuống má. Quyết tâm quên Vy của anh đâu mất hết rồi, cứ để mặc cho suy nghĩ về Vy nhảy múa trong anh. Bao nhiêu kỷ niệm, bao nhiêu tình thương, chỉ sau một tai nạn đã hoàn toàn tan biến khỏi ký ức Vy. Toàn thân anh dường như mất hết cảm giác, trái tim con người đã đóng băng, thì mọi giác quan khác có nghĩ lý gì nữa chứ. Có một vòng tay ôm anh từ phía sau anh cũng không hề hay biết, đến khi nước mắt của cô ấy làm ướt đầm lưng áo, anh mới choàng tỉnh:

- Quỳnh, em vào đây lúc nào thế.

- Em đã nghe hết rồi anh ạ. Đây không phải lỗi của ai cả, là do định mệnh đã sắp đặt như thế, anh cứ khóc đi, em sẽ không cười anh đâu.

Quân ôm chặt lấy Quỳnh như một người sắp chết đuối bầu vuu vào một thứ gì đó, anh chưa từng cảm thấy mình yếu đuối như lúc này, hoàn toàn bất lực trước trò đùa của số phận. Trong khoảnh khắc này, Quỳnh mới thấu hiểu được tình yêu là gì, nó có thể mang chúng ta lên thiên đường, nhưng cũng có khi làm chúng ta đau đớn vô cùng.

.....oOo.....

Trở về nhà với tâm trạng rối bời, Vy không tin những thứ mình vừa chứng kiến lại là sự thật, sự thật đi ra từ giấc mơ của cô. Chàng trai có vết bớt bên lỗ tai bước ra từ những ký ức để đứng đối diện với cô trong

bệnh viện. Trong câu chuyện này, Vy biết trách ai đây, trách mình quá vô tâm sống hạnh phúc bên Thiên khi có một người luôn lo lắng tìm kiếm cô, hay trách ông trời đã khéo thử lòng người. Thiên lặng yên đi bên cạnh cô, anh không biết phải an ủi cô thế nào, bây giờ đã đến lúc buộc phải để Vy lựa chọn, hoặc cô sẽ rời xa anh đi tìm lại quá khứ của mình, hoặc là cô sẽ bắt đầu một cuộc sống mới tại ngôi nhà này, với Thiên, với tình yêu của Thiên. Không khí trong ngôi nhà vốn ấm áp này trở nên lạnh lẽo, nhìn bóng Vy lặng lẽ bước vào phòng, Thiên ngồi phịch xuống sofa, đầu óc quay cuồng, anh thiếp đi lúc nào không hay...

.....oOo.....

- Cốc, cốc, cốc...Anh có nhà không, anh Quân!

Quân ra mở cửa, đã mười giờ tối rồi ai còn đến nữa, để y nguyên bộ dạng thiếu ngủ anh ra mở cửa:

- Vy, sao em biết anh ở đây? – Anh ngạc nhiên.

- Địa chỉ của anh ở trong hồ sơ bệnh án có ghi rõ mà, tôi nói chuyện với anh được không?

- Mời em vào nhà, nơi đây lúc nào cũng chào mừng em mà.

Khuôn mặt Vy lạnh tanh, cô ngồi xuống ghế, nhìn chăm chăm vào Quân:

- Tại sao anh biết tôi?

- Anh với em cùng nhau lớn lên ở cô nhi viện của má Vân, từ lúc anh có ý thức là đã biết em rồi.

- Vậy sao mấy năm nay tôi không hề nhìn thấy anh?

- Cái này...cái này anh cũng không biết nói sao. Tự nhiên em biến mất, anh đã tìm em suốt hai năm nay, nhưng không hề có tin tức, rồi đột nhiên em xuất hiện trước mặt anh như một phép màu.

- Thực ra – đôi mắt Vy thoáng mơ hồ - tôi đã nhìn thấy anh trong những giấc mơ sau khi tôi về thăm trại trẻ đã cháy rụi năm xưa, nhưng tôi không biết anh là ai, tại sao anh lại xuất hiện trong những ký ức hiện về.

- Vậy là em vẫn nhớ anh sao – Quân nắm chặt lấy đôi tay đang cóng lạnh của Vy – Trí nhớ em hồi phục rồi sao.

- Tôi chỉ nhớ được một vài ký ức có anh, có tôi và Thiên, còn lại tất cả đều mơ hồ, không tài nào nhớ nổi.

- Vậy...em có nhớ ra tình cảm anh dành cho em... nhiều đến thế nào không?

- Xin lỗi anh, nhưng hơn hai năm nay người tôi yêu chỉ là Thiên thôi, và tôi có cảm giác mình đã yêu anh ấy từ rất lâu rồi.

- Vậy em đến tìm anh làm gì nữa – Quân hờn trách- sao em không sống một cuộc sống mới của mình luôn đi.

- Anh Quân à, cảm giác ký ức mập mờ khó chịu lắm. Hướng hồ anh là người trong giấc mơ của tôi, tức là tôi và anh có mối liên hệ rất thân thiết. Tôi sao có thể sống tốt hiện tại khi quá khứ đã làm ột người bị tổn thương.

- Vy! Em nghe anh nói đây – Quân kìm nén nước mắt vào trong – Người em yêu là Thiên, điều đó là sự thật, trước giờ anh luôn đánh lừa bản thân mình rằng em cũng yêu anh, nhưng anh nghĩ đã đến lúc cần trả em về với sự thật. Là anh tự làm anh tổn thương, chứ không phải là em.

- Vậy còn ký ức của em thì sao – Giọng Vy nhòe đi trong nước mắt.

- Quá khứ của em là những chuỗi ngày bươn chải nghèo khó, cũng chẳng có kỷ niệm gì đáng nhớ. Nhiều khi quên đi vậy lại tốt hơn.

-

- Em cố gắng sống hạnh phúc, không cần đến tìm anh nữa đâu. Ba tháng sau anh sang Mỹ rồi, không biết đến khi nào mới trở lại.

- Nhưng mà...

- Em về đi – Quân ngắt lời, bước thẳng ra phía sau nhà, anh không muốn Vy nhìn thấy giọt nước mắt đang lăn dài trên má.

Khó khăn lắm Quân mới có thể bước đi được, tình yêu của anh đang đứng ngay sau lưng, nhưng anh không tài nào nắm giữ được. Thôi thì để cô ấy đi, đó là điều tốt nhất anh có thể làm cho cô ấy lúc này.

Vy trở về nhà khi sương đã buông đầy trên cành lá, Thiên đã thức dậy từ lúc nào, anh đứng trước cổng chờ cô về, không biết đã bao lâu mà đầu tóc anh ướt đầm hơi sương. Ngôi nhà tắt đèn im ỉm Thiên cũng không buồn bật lên, ngày hôm nay tưởng chừng là ngày vô cùng hạnh phúc sau mấy tháng trời xa cách, ai ngờ lại trở nên như thế này. Vừa thấy bóng Vy, anh ôm chầm lấy cô, chưa khi nào anh sợ mất cô như lúc này:

- Anh tưởng em đã chọn cách rời xa anh rồi.

- Sao em có thể chứ. Thiên, em xin lỗi, thực ra em đã thấy Quân trong giấc mơ của em rồi, nhưng em không hề biết anh ta là ai...cho đến hôm nay- Vy đầm đìa nước mắt.

- Anh xin lỗi đã dẫu em, thật sự lúc em mất trí nhớ anh cũng không hề biết Quân còn sống hay đã chết sau vụ hỏa hoạn năm xưa, em trở về bên anh đã là một điều kỳ diệu rồi, anh không quan tâm đến những thứ khác.

- Nhưng em đã làm tổn thương Quân.

- Sẽ có cách khác để lấp đầy em ạ. Em đừng suy nghĩ nặng lòng nữa.

- Thiên à, em yêu anh...nhiều lắm.

- Em không trách anh đã lừa dối em sao, đã mang em đến một thế giới khác sao. Với khả năng của mình, anh có thể dễ dàng tìm được người quen của em chứ, nhưng anh không làm, anh sợ mất em. Anh đã nói dối em là vợ chưa cưới của anh, cũng là do anh sợ mất em, Vy à. Anh không nói như thế chắc chắn em sẽ không chịu ở trong nhà của anh, lúc đó em không một người thân thích, lại mất trí nhớ, anh sao yên tâm để em đi chứ. Xin lỗi em, anh quá ích kỷ, đã lợi dụng sự mất trí của em. Em trách anh đi, đánh anh đi, nhưng xin em đừng rời xa anh nữa. Lúc này khi tỉnh dậy không thấy em, căn nhà trống vắng, lạnh lẽo vô cùng, anh nhớ lại khoảng thời gian lúc anh mới qua Canada, cảm giác của anh lúc này cũng giống như vậy, anh sợ cảm giác cô đơn trống trải ấy lắm.

- Cô bé mười tuổi đã không dưng cảm nắm giữ người mà mình yêu quý nhất ở lại, để phải tốn rất nhiều thời gian chúng ta mới có thể tìm thấy nhau, thì em bây giờ sẽ không buông tay anh nữa đâu. Anh đã tìm thấy em trước khi em tìm thấy anh, đó là điều hạnh phúc nhất trong cuộc đời em rồi.

Cả hai yên lặng trong màn đêm, họ tựa sát vào nhau để tìm hơi ấm. Ký ức không còn làm Vy ray rứt nữa, mai một cô sẽ cùng Thiên đến nói chuyện với Quân, cần phải hóa giải mọi sóng gió trước khi Quân đến một vùng đất mới.

.....oOo.....

- Anh nói thế thật à?- Quỳnh ngạc nhiên – Khó khăn lắm anh mới gặp lại chị Vy, sao lại nói chị ấy đừng tìm anh nữa.

- Vậy tốt hơn em ạ, em có nhớ lúc trước anh từng nói với em rằng làm người thứ ba rất đau khổ không...Anh không muốn phá hoại hạnh phúc mà Vy đã chờ đợi hai mươi mấy năm nay.

- Anh quyết định thật rồi sao?

- Ủ, nếu là người khác thì anh sẽ giành lại Vy cho bằng được, còn đó là Thiên thì anh đã thua cuộc từ khi chưa bắt đầu rồi. Từ khi Thiên xuất hiện trong cuộc sống của cô ấy, thì cũng thường xuyên xuất hiện trong những câu chuyện cô ấy kể với anh. Lúc đó anh chưa hiểu đó là cảm giác gì, nhưng thời gian đã giúp anh nhận ra rồi em ạ.

- Anh còn yêu chị Vy không?

- Anh chưa khi nào hết yêu chị ấy – Ánh mắt Quân nhìn ra băng khuâng.

- Đó là lý do anh không mở lòng mình với bất kỳ ai – Quỳnh bỗng hét lên, gương mặt dần dụa nước mắt
- Sao anh không thử một lần nhìn vào tình cảm của em. Anh không nhận ra người con trai em yêu đơn phương là anh sao?

- Bé Bông...

- Em đã lớn rồi anh ạ, em là Quỳnh, em không muốn là em gái của anh đâu. Thật đấy.

- Em là người hiểu anh rõ nhất mà, sao em lại yêu anh.

- Chính vì hiểu anh nhất nên em mới yêu anh. Trước đây là tình thương cảm, nhưng nó đã biến thành tình yêu từ rất lâu rồi anh biết không.

- Không được, nhất định anh sẽ làm em tổn thương

- Em sẽ chờ anh, anh Quân! .

Cả hai lặng lẽ ngồi bên nhau, không ai nói với ai lời nào, để mặc cho những suy nghĩ và cảm xúc đan chặt lấy nhau. Đã hơn hai năm bắt vô âm tín của Vy thế mà anh vẫn yêu cô hơn ai hết, vậy liệu đến cuối đời anh có thể quên được cô không? Còn với Quỳnh, anh thật sự không muốn cô phải sống trong lòng anh với vị trí người thay thế. Quân biết anh làm vậy là rất tàn nhẫn.

Sau hôm ấy, tuy ở gần nhà nhau nhưng hình như họ cố tình tránh mặt, Quân đi làm đến tối mới về, sáng Quỳnh đi làm thật sớm, họ sợ nhìn thấy nhau rồi phải đối mặt thế nào đây. Tốt nhất cứ để trái tim tự lành lại những vết xước vẫn đang rỉ máu. Có lẽ từ giờ trở đi Quân sẽ không gặp lại Vy nữa, anh sẽ chúc phúc cho cô như trước giờ anh vẫn luôn dành những gì tốt đẹp nhất cho cô, bởi anh biết: khi Vy buồn thì người đau lòng lại là chính anh. Quỳnh nói đúng, anh không mở lòng mình ra với ai cả, ít nhất là cho đến khoảnh khắc này. Cuộc đời anh và Vy đã ngã ra hai rẽ khác nhau, điểm đến của mỗi người nằm ở hai hướng quay lưng lại nhau, họ càng đi thì lại càng xa, càng xa....

.....oOo.....

Nửa đêm, điện thoại Quân reo, là số của Quỳnh, đã gần hai tháng nay anh và Quỳnh tránh mặt nhau, dường như họ chưa nói với nhau một lời nào. Quân hoang mang, sao Quỳnh lại gọi vào giờ này, không lẽ bên nhà xảy ra chuyện, anh vội vàng bắt máy:

- A lô!

Đầu dây bên kia không phải là giọng của Quỳnh:

- Anh là người quen của bệnh nhân Phạm Ngọc Nhã Quỳnh đúng không ạ?

- Bệnh nhân, là sao ạ?

- Cô ấy bị kiệt sức, hiện đang nằm trong bệnh viện, chúng tôi đã truyền nước biển, hiện vẫn chưa tỉnh, anh vui lòng vào đây ngay, bệnh việnnằm trên đường..

- Vâng, tôi biết rồi, tôi sẽ đến ngay, mong bác sĩ giúp đỡ.

Quân khoác vội cái áo, anh đi như bay ra đường. Đó chính là bệnh viện lúc trước anh nằm nên đường đi lối lại cũng không làm khó anh. Chẳng mấy chốc anh đã đến nơi, Quỳnh đang nằm thiêm thiếp trên giường bệnh, rõ ràng cô ấy đang ngủ, nhưng giấc ngủ không lành. lâu lâu Quỳnh khẽ nấc lên, đôi mắt thâm quầng khẽ nhú lại. Cô y tá đang thay nước biển, cũng khuya rồi mà cô ấy còn tận tụy đến thế, đúng là lương y như từ mẫu. Cô y tá quay lại, bắt gặp ánh mắt Quân đang nhìn mình chằm chằm, cô tiến tới, kéo anh ra ngoài:

- Anh là người nhà bệnh nhân sao? Ta ra ngoài nói chuyện cho cô ấy nghỉ ngơi.

Trong phút chốc Quân không thể đứng vững, anh níu lấy cánh cửa rồi theo cô y tá ra ngoài.

- Cô ấy làm việc quá sức, ngủ không đủ giấc, ăn uống cũng thất thường, dẫn đến tình trạng suy kiệt cơ thể, kèm với đau dạ dày gây ngất xỉu, may mà có vài người đưa cô ấy đến kịp, nếu không sẽ còn diễn biến phức tạp hơn. Anh là người thân, cần nhắc nhở cô ấy ăn uống, nghỉ ngơi đầy đủ.

- Vậy tình trạng cô ấy bây giờ thế nào.
 - Tạm thời ổn rồi, ngày mai bác sĩ sẽ xét nghiệm tổng quát. Điều cô ấy cần nhất bây giờ là nghỉ ngơi trong tinh thần thoải mái nhất.
 - Tội nghiệp cô ấy quá.
 - Anh là người yêu cô ấy sao?...Tại tôi thấy trong lúc mê sảng, cô ấy liên tục gọi tên anh, câu cuối cùng cô ấy nói là cô ấy yêu anh trước khi rơi vào trạng thái hôn mê.
 -
 - Anh đừng làm tổn thương cô ấy nữa. Đừng mang cô ấy vào vòng xoáy lằng nhằng của chúng ta.
 - Vy! Anh không thể quên em được, bởi vậy, anh không muốn làm tổn thương cô ấy.
 - Có những thứ hạnh phúc ta phải cần rất nhiều thời gian để tìm kiếm, Quân ạ. Niềm hạnh phúc của Quân không nằm nơi tôi đâu, hãy mở lòng mình ra đi Quân, tôi tin cô ấy có thể mang lại hạnh phúc cho Quân.
 - Vy có thể đổi cách xưng hô như xưa được không, anh Quân và em đây.
 - Điều đó bây giờ còn quan trọng với anh sao.
 - Ít ra như vậy anh sẽ còn có cảm giác em là đứa em gái bé bỏng của anh như ngày nào, có như vậy anh mới đủ dũng khí. Em đừng tạo khoảng cách giữa chúng ta.
 - Vậy – Vy mỉm cười- đứa em gái này chúc anh sớm nắm lấy được hạnh phúc của mình.
- Quân mỉm cười, lần nói chuyện này không làm anh căng thẳng như lần trước, cũng không làm trái tim anh đau nhói thêm nữa, ngược lại cảm thấy một chút gì đó ấm áp. Cô ấy đã tìm thấy bến đỗ hạnh phúc của mình rồi, tại sao anh lại không thể chứ. Đối với Vy, cuộc nói chuyện này khiến cô cảm thấy Quân thật thân thiết, dễ gần, một cảm giác của người anh trai đang vỗ về đứa em gái hư , cô hy vọng anh sẽ sớm tìm thấy tình yêu đích thực của đời mình- một tình yêu được đáp trả trọn vẹn mà cô muốn đời nọ anh.
- Thiên vừa kết thúc ca phẫu thuật, toàn thân anh mệt lả, liêu xiêu bước vào phòng dành cho bác sĩ đã gặp ngay Vy ở cửa
- Ủa, hết ca trực rồi sao em chưa về?
 - Em muốn đợi anh cùng về.
 - Vợ anh có khác mà.
 - Chưa đâu nhé – Vy nhéo anh một cái- anh đừng có nhận vợ đấy.
 - Hihi, tuân lệnh. Đợi anh thay đồ rồi mình đi ăn chút gì đó nha.
- Vy cũng cảm thấy đói đói, từ chiều qua đến giờ cô đã ăn uống gì đâu. Cả hai khoác tay nhau ra khỏi bệnh viện.
- Mẹ nói cuối năm nay ba mẹ tính về đây tổ chức đám cưới ỉnh rồi chắc mẹ sẽ qua đó sống với ba luôn.
 - Sức khỏe mẹ tốt chứ anh.
 - Có, khí hậu bên đó khá hợp với mẹ, với lại có ba chăm sóc thì em yên tâm
 - Khoản này thì em được chứng kiến rồi, mai mốt nhất định anh phải giống ba chuyện này đấy.
 - Yes, mardam. Vậy em tính sao? Cuối năm nay được chứ, còn anh chịu hết nổi rồi đấy công chúa ạ.
 - Hihi, tùy anh quyết định. Những việc quan trọng nên để anh quyết định.
 - Vậy ngày mai mình đi coi áo cưới nhé, hay em thích đi coi nhẫn trước.
 - Người ta nói mua nhẫn sớm không tốt đâu anh, mình đi coi áo cưới trước đi anh.
 - Nhất trí.

- À, em đã nói chuyện với Quân rồi, mọi chuyện tốt đẹp anh ạ. Hy vọng anh ấy sớm quên được em.
- Em thì ai có thể quên được chứ, anh chỉ cần anh ta sớm tìm được hạnh phúc riêng của mình, để em còn yên tâm ở bên anh chứ.
- Có một người yêu anh ấy rất nhiều, cô ấy rất xinh, thậm chí xinh hơn em gấp mười lần.
- Có sao? hy vọng anh ta nghĩ như thế, để anh còn cảm thấy yên tâm - Thiên cười, ánh mắt lém lỉnh.
- Anh chỉ toàn trêu em. Ghét anh.

Tiệm áo cưới nhỏ nhỏ nhưng trưng bày những mẫu hiện đại nhất, khung cảnh sáng sủa làm khách hàng rất thích mắt. Gần hai tiếng đồng hồ được tư vấn, Thiên và Vy cũng chọn được vài bộ ưng ý. Mặc lên mình chiếc váy cưới, nhìn Vy chẳng khác gì nàng nga trên thiên quốc, sánh vai với vị hoàng tử khôi ngô tuấn tú là Thiên trong trang phục chú rể. Bỗng từ ngoài cửa có tiếng nói lớn, giọng điệu mừng rỡ:

- Vy, là cháu phải không?
- Dạ, bác là...
- Ngày xưa cháu làm ở đây mà cháu không nhớ ta sao?
- Ngày xưa cháu làm việc ở đây ạ?
- Đúng vậy, một hôm tự nhiên cháu biến mất, ta chẳng cách nào liên lạc được. Mấy khách hàng đến trả đồ cũng hỏi cháu đấy.

Bà chủ không nhận ra nét mặt mơ hồ của Vy, bà tiếp tục:

- Cậu bạn hay đến chở cháu về cũng đến đây hỏi cháu vài lần, nhưng lúc ấy cháu nghỉ rồi nên ta cũng chẳng biết trả lời thế nào.
- Cậu bạn...
- Ủ, bữa nay cháu đến với cậu ấy à?
- Cháu không biết, bà nhìn xem đây có phải cậu bạn đó không?

Vy nép người qua một bên để bà chủ nhìn thấy Thiên

- Không phải rồi, cậu kia có cái bớt trên lỗ tai mà. Anh chàng này là ai thế?
- Dạ, đây là chồng sắp cưới của cháu, chúng cháu đang thử váy cưới.
- Ra thế, cháu chia tay với cậu kia rồi sao, ta thấy hai đứa đẹp đôi thế mà.
- Người bác nhắc có lẽ là Quân.
- Ủ ừ, hình như là tên đấy đấy.
- Anh ấy giống như là anh trai của cháu. Chúng cháu cũng mới gặp lại nhau thôi, chuyện dài lắm bác ạ.

Vy bắt sang chuyện khác:

- Bác thấy cháu mặc bộ này thế nào?
- Rất đẹp, mà ta nói thật với cháu điều này nhé – Bà chủ ghé sát tai Vy- Anh chàng kia đẹp trai đấy, cháu ráng mà giữ đó.

Hai bác cháu cười rất tươi nhìn Thiên, khiến anh cảm thấy đỏ mặt, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Áo cưới, hình, trang sức, tiệc, thiệp,...tất cả đã sẵn sàng. Chỉ còn một tháng nữa thôi là Vy và Thiên sẽ bước vào thánh đường để cử hành thánh lễ mà cả hai đã chờ đợi rất lâu rồi. Tình yêu của họ sắp bước sang một trang mới, những sóng gió trong cuộc đời giúp cho tâm hồn của họ càng hòa quyện vào nhau hơn, không gì có thể tách rời.

.....oOo.....

Sau khi kết thúc câu chuyện với Vy, Quân quay vào phòng bệnh, gục đầu trên cánh tay Quỳnh nhưng anh không sao chớp mắt được. Những lời Vy nói vẫn luôn nhảy múa trong đầu anh: “ Quỳnh muốn kiếm nhiều tiền để cho anh làm lộ phí qua Mỹ học nâng cao tay nghề, cô ấy hi vọng ở vùng trời mới anh có thể bắt đầu lại cuộc sống của mình, không có em, không có cô ấy, không có trại trẻ, không có quá khứ, tất cả đều ở điểm xuất phát...”, nước mắt anh trào ra, lăn đầy trên cánh tay Quỳnh:

- Quỳnh ơi, em khờ quá. Sao phải ra nông nổi này vì anh chứ, anh xứng đáng sao? Từ hai năm trước, ngày anh gặp lại em, em nhớ không? Hôm đó là ngày anh quyết tâm không đi tìm Vy nữa, quyết tâm gạt bỏ cô ấy ra khỏi cuộc sống của anh, nhưng anh không làm được, anh đã làm em buồn rồi phải không bé Bông của anh? Nhưng hôm nay thì khác, lời hứa với Vy hôm nay anh nhất định sẽ thực hiện... Em biết anh hứa gì không? Em tỉnh giấc đi anh sẽ nói cho em biết.

Quân hướng cặp mắt ra vô định, trước mặt anh chỉ một màu trắng xóa của bệnh viện, hơi gió về sáng làm anh khẽ rùng mình:

- Hai tháng nữa anh qua Mỹ rồi, nếu học tập tốt anh sẽ có cơ hội ở lại công ty mẹ bên đó làm việc luôn. Em phải tự biết chăm sóc bản thân mình chứ...

Quân ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Khi tỉnh dậy, ánh mặt trời đã xuyên từng tia nắng qua tấm rèm cửa sổ. Quỳnh đã thức dậy từ lúc nào, trong bộ đồ bệnh nhân nhìn cô bé gầy hảnh đi trông thấy. Cô đang nhìn anh, mỉm cười, đợi đến khi Quân dụi mắt, vươn vai, trả tinh thần về trạng thái tỉnh táo nhất cô mới hỏi:

- Em tỉnh rồi đây, anh nói đi, anh đã hứa gì với chị Vy?

- Á, em nghe sao. Anh tưởng lúc đó em vẫn còn hôn mê.

- Em khỏe lắm mà, ngủ một giấc là ổn liền. Với lại tự nhiên cánh tay em nóng hổi ướt nhẹp nên em tỉnh dậy.

- Sao lúc đó em không lên tiếng để anh gọi bác sĩ khám cho em.

- Em sợ làm đứt mạch cảm xúc của anh, hihi. Thế nào, anh hứa gì với chị Vy vậy. Anh nói khi nào tỉnh sẽ nói cho em biết mà.

- À, anh hứa...sẽ chúc phúc cho cô ấy và Thiên.

- Chỉ thế thôi sao- Gương mặt Quỳnh thoáng chút buồn, cô quay mặt nhìn ra cửa sổ.

- Thực ra...thì còn một điều nữa.

- ...

- Đó là...anh hứa với cô ấy...sẽ luôn chăm sóc cho em.

Quỳnh vẫn đứng yên như thế, vậy là Quân luôn coi cô như bé Bông ngày nào, sợ không có anh dỗ dành thì cô sẽ không chịu thôi khóc nhè. Cô thấy trong lòng dâng lên một cảm xúc thất vọng, cô đã nói cô không muốn làm em gái của anh cơ mà.

- Ý anh là... ý là...em đồng ý làm bạn gái anh chứ, nhất định anh sẽ chăm sóc em thật tốt.

- Sao? Anh nói gì? – Đôi mắt Quỳnh mở to, nhìn xoáy vào Quân.

- Anh...rất biết ơn tình cảm của em...nên...nên.

- Em không cần anh đáp trả. Tình yêu nên xuất phát từ trái tim anh ạ. Còn để cảm ơn hay thương hại em đều không cần.

- Em hiểu nhầm ý anh rồi. Ý anh là...tình cảm của em khiến anh rất cảm kích...Vy đã nói cho anh hiểu ra hạnh phúc thật sự là gì, đó là những thứ ngay trong tầm tay mà mình cần nắm thật chặt, chứ cứ đuổi theo những thứ không thuộc về mình chính là điều ngốc nghếch nhất...Anh chính là kẻ ngốc nghếch nhất.

- Không, anh không ngốc nghếch. Anh đã được sống trọn vẹn với tình yêu của mình, tuy đó là thứ tình cảm không được đáp trả, nhưng em sẽ cố gắng...tất cả...vì anh.

Nước mắt hạnh phúc rớt xuống khóe môi đang nở nụ cười của Quỳnh, cô bé nhỏ nằm gọn trong vòng tay Quân. Hạnh phúc của cô đã cập đúng bến mà cô luôn chờ đợi. Ai bảo cô nằm viện là điều tồi tệ chứ, nhờ có cố gắng hết sức của mình cô đã trạm được đến trái tim của Quân rồi- người mà cô yêu nhất.

10. Chương 10: Hạnh Phúc

Bốn người gặp nhau trong một quán cà phê sang trọng, yên tĩnh ở ngoại ô thành phố. Họ nhìn nhau nhưng dường như mỗi người đều chạy theo những suy nghĩ riêng của chính mình. Khi những giọt cà phê nhỏ những giọt cuối cùng, Thiên lên tiếng phá tan bầu không khí đang trùng xuống:

- Chúng ta đã từng gặp nhau từ mười mấy năm về trước, rồi đến hôm nay mới có dịp hội ngộ, quả là trái đất tròn mà. Quân, tôi xin lỗi vì tất cả, có lẽ anh giận tôi nhiều lắm.
- Tôi không ích kỷ thế đâu anh bạn ạ. Nhưng có một điều tôi dặn anh phải nhớ là anh không bao giờ được làm Vy buồn, nếu không tôi sẽ không để yên cho anh đâu.
- Vy là viên ngọc tôi đã tìm kiếm rất lâu, nhất định tôi sẽ không để anh lo lắng.
- Vậy thì được rồi, cứ để thời gian xác định mối quan hệ của bốn người chúng ta: là bạn hay kẻ thù...

Nãy giờ hầu như chỉ có Quân và Thiên lên tiếng, Quỳnh ngồi lặng lẽ nhìn Vy, nhìn Thiên, rồi nhìn sang Quân, chắc cô bé sợ Quân không kim lòng nổi sẽ gây ẩu đả với Thiên. Rõ ràng trong cách nói chuyện, Quân vẫn còn hận Thiên nhiều lắm, hận vì anh đã xuất hiện để trái tim Vy mãi mãi thuộc về anh, chỉ vậy thôi.

Vy lên tiếng:

- Anh Quân à, em chỉ mong những điều tốt đẹp nhất đến với chúng ta, chẳng phải bây giờ mọi thứ đều vào đúng quỹ đạo của nó rồi hay sao, anh còn nói những lời cay nghiệt đó làm gì, anh muốn em bị dày vò cho đến cuối đời sao?
- Anh xin lỗi...Anh quá căng thẳng rồi.
- Đây là thiệp cưới – Vy xòe ra tấm thiệp màu hồng phấn- Hai tuần nữa là đám cưới em và Thiên, hy vọng anh sẽ tham dự trước khi sang Mỹ chứ.
- ...

Tâm hồn Quân bỗng trở nên trống rỗng, chẳng vui mà cũng không buồn, từ lâu rồi anh đã chuẩn bị tâm lý cho việc này, nhưng chẳng hiểu sao anh lại không thể vui vẻ chấp nhận được. Cuộc nói chuyện diễn ra chóng vánh, nếu không có những khoảng trống im lặng thì có lẽ chỉ kéo dài mười lăm phút. Quỳnh từ đầu đến cuối không nói một lời nào, chính xác ra là cô chẳng biết nói gì trong hoàn cảnh này, cô chỉ là người đến sau, khi mọi sự gần như đã kết thúc. Quỳnh không nói nhưng đâu có nghĩa là cô khỏi xót xa, cô rủ Quân cùng tản bộ bên bờ hồ, cô muốn nói mọi chuyện thật rõ ràng trước khi Quân đi xa:

- Qua từng lời nói của anh, em nhận ra anh còn rất yêu chị Vy, có đúng không?
- Anh xin lỗi...có lẽ đó là thói quen khi anh ở cùng Vy mười mấy năm nay. Anh không cố ý làm em buồn.
- Em không trách anh đâu, em không trách anh được. Tình yêu luôn là thứ khó quên nhất mà. Ngay cả khi mất trí nhớ, chị Vy còn ý thức được người chị ấy luôn yêu là anh Thiên đấy thôi.
- Quỳnh à, em cho anh thời gian đi, anh không để em phải buồn vì anh nữa đâu. Anh cũng không muốn tự tay đánh mất hạnh phúc của mình một lần nữa.
- Em sẽ chờ anh mà, em luôn luôn chờ anh...từ nhỏ đến bây giờ...em yêu anh, anh Quân!

Ôm Quỳnh vào lòng, lần đầu tiên anh cảm nhận được hạnh phúc thật sự. Có lẽ anh đã bỏ lỡ quá nhiều thời gian rồi. Anh đã đọc đâu đó có một câu thơ viết rất hay:

“ Đứng níu kéo những gì xa tầm với

Mây của trời hãy để gió cuốn đi”.

.....oOo.....

Đám cưới Vy diễn ra thật long trọng. Cô mặc bộ váy cưới màu trắng, trang điểm khá nhẹ nhàng nhưng trông cô vẫn rất nổi bật. Bố mẹ Thiên nhìn cô cười phúc hậu, từ giờ họ đã có một đứa con dâu ngoan hiền, lễ phép. Chị Thanh cùng với anh bạn người nước ngoài tay trong tay rất tình tứ, họ tiến tới nói nhỏ điều gì đó vào tai Vy, cả ba người cùng cười rất tươi. Thiên đang kiểm tra lại sân khấu, trong lòng anh vừa vui mừng vừa hồi hộp, lâu lâu anh nhìn sang Vy mỉm cười hạnh phúc, chỉ vài phút nữa họ sẽ chính thức thành vợ thành chồng, sẽ không còn điều gì có thể chia cách họ ra được nữa.

Quân và Quỳnh đến cũng khá lâu rồi, họ đứng từ xa nhìn ngắm cảnh tượng thật hoành tráng, y như trong câu truyện cổ tích vậy.

- Wow, chị Vy hôm nay nhìn như một nàng công chúa anh nhỉ.

- Thế em muốn khi nào được mặc chiếc váy đó đây – Quân nghiêng đầu thì thầm vào tai Quỳnh.

- Anh cứ lo cho sự nghiệp trước đi, em chờ được mà. Em có điều muốn nói với chị Vy, anh đứng đây nhé.

Nhìn bóng Quỳnh chạy vụt đi, Quân thì thầm: “Hôm nay em cũng đâu khác gì một nàng công chúa”...Lòng anh ngập tràn hạnh phúc. Bỗng đằng sau có cánh tay vỗ nhẹ vào vai Quân làm anh giật mình:

- Sao đứng đây thế, vào trong đi.

- Hôm nay là chú rể trông cậu đẹp trai hơn đây, quả là mắt thẩm mỹ của Vy rất tốt mà.

- Mắt thẩm mỹ của cô bé kia – đầu Thiên hất về phía Quỳnh ở đằng xa xa- cũng đâu có vừa. Hai chúng ta là hai người đàn ông may mắn và hạnh phúc, không phải sao?

- Cậu nói đúng đấy. À này, bữa nay thực sự tổ chúc phúc cho cậu và Vy, phải luôn biết trân trọng đấy.

- Tổ tin cậu cũng sẽ như vậy mà.

- Nhất định rồi.

Quỳnh chạy tới ôm chầm lấy Vy. Khá ngỡ ngàng, Vy đứng lặng yên chưa biết phải xử lý thế nào. Cô thì thầm vào tai Vy:

- Mình gặp nhau đã mấy lần nhưng chắc chắn chị chưa biết em là ai đúng không. Em là bé Bông ở trại trẻ mồ côi của má Vân đây. Chị nhớ không, có một con bé khóc suốt, đến khi được anh Quân dỗ dành nó mới nín ậy. Trí nhớ chị vẫn chưa hồi phục, nên không nhận ra em đâu.

Vy đẩy nhẹ bé Bông ra để nhìn cho kỹ gương mặt cô ấy, rồi cô thất vọng thở dài:

- Chị xin lỗi, chị không thể nhớ ra được, nhưng mỗi khi gặp em chị đều có cảm giác rất quen thuộc, có ký ức gì đó cứ mập mờ ẩn hiện, chị tin rằng chúng ta đã từng biết nhau rất rõ.

Hai chị em cùng cười trong nước mắt. Có những điều xảy ra chúng ta không thể hiểu được quy luật của nó, cũng có những thứ mãi luôn tồn tại mặc dù chúng ta không biết được, và có những thứ tình cảm sâu sắc đến vô cùng. Họ lại ôm lấy nhau để cảm nhận sự thân thuộc mà bấy lâu nay họ vô tình lãng quên. Vậy là Vy không chỉ có một người anh trai là Quân, nay còn có thêm một đứa em gái, cả hai đều thương yêu cô vô cùng, liệu cô có thể trách cuộc đời này điều gì nữa chứ?

Phía xa xa, Quân và Thiên nhìn nhau mỉm cười, họ tuy không máu mủ họ hàng, nhưng từ nay họ đã là một gia đình rồi. Quân nói:

- Mọi chuyện diễn ra thật tốt đẹp. Tối ngày mai tôi và Quỳnh sẽ sang Mỹ, nếu thể hiện tốt ở đợt tập huấn, có lẽ tôi sẽ định cư bên đó luôn, sẽ lâu lắm mới gặp lại đây.

- Tôi tưởng chỉ mình anh đi một hai năm rồi về chứ.

- Tôi không thể bỏ Quỳnh ở lại một mình.

- Đã có chúng tôi đây anh lo lắng gì chứ.

- Hì, tôi đã mua thêm vé cho Quỳnh rồi, đó là điều bất ngờ lát nữa tôi sẽ nói với cô ấy. Chúng tôi không bà con họ hàng thân thích, nên sống ở đâu cũng dễ dàng thôi mà. Chỉ sợ lúc đám cưới không có ai làm chứng, sẽ rất tội nghiệp cho cô bé.

- Khi nào hai người đám cưới, tôi và Vy nhất định sẽ sang đó một chuyến.

- Hứa nhé.

Cả hai ngoắc tay nhau, lời hứa đã được đóng dấu. Trong tiếng cười nói của quan khách, có những trái tim đang rất hạnh phúc...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bai-toan-cua-so-phan>